Akbaba



«Ortak pazara giriş anlaşması ile Avrupalılığımız tescil edildi.»
— Gazeteler —

İki Avrupalı!

BEKLENEN ÇEKİLİŞ..

Senesonunda:
İstanbulda şahane
50 Apartman Dairesi
5 adet
100.000 lira
100 adet
5.000 lira
175 adet
1.000 lira
24.000 adet
çeşitli para ikramiyeleri

5 MİLYON LİRALIK
BU ÇEKİLİŞ İÇİN
TASARRUFLARINIZI
26 EKİM
TARİHİNE KADAR
İŞ BANKASINA
YATIRINIZ

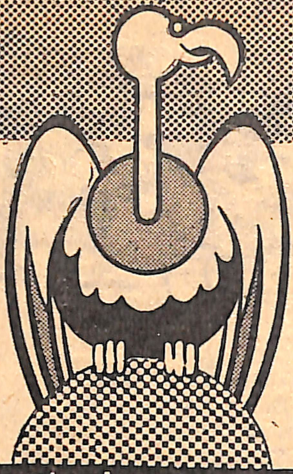


TÜRKİYE İŞ BANKASI

en fazla ikramiye veren Bankadır

Faal - 6592 - 236

Akbaba



SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 113
26 Eylül 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Öktem Yalnız Değildir!

BİR söz, bir davranış, bakarsınız bir perde açar, bir kapı açar, bir pancur açar ve hayalinizde olmayan bir manzara serer önünüze: Belki umduğunuzdan güzel, belki umduğunuzdan çirkin bir kafa, bir gönül manzarası.. Bir iç dünya!

Benim tanımadığım bir adam var. Öylesine tanımadığım bir adam ki, bir dakika karşı karşıya oturmadım. Bir kez elinin sıcağını avucumda, sesini, gülüşünü kulağımda duymadım...

Ben, işte bu tanımadığım adamı, bir gün, ansızın sevdim.

Nasıl mı?.. Neden mi?.. Niçin mi?..

Dediğim gibi, bir sözü, bir davranışı yüzünden!

O, Kurucu Mecliste Bursa'nın seçtiği bir vatandaştı. Bir gün: «Allahaısmarladık» dedi, çekildi meclisten.. Ve ben, o gün, o adamı sevdim.

Neden mi çekilmişti?.. Bursa halkının çoğunluğu, Anayasa oylamasında «Hayır» dediği için!

Bu bizim yıllar boyu, devrimler boyu aradığımız insandı. Bu bizim eşini az bulduğumuz adamdı: Karakter insanı, prensip adamı, inanmış adam, kendini ucuz, pahalı satmayan adam!

Bu adam, Millî Eğitim Bakanı doktor İbrahim Öktem'dir.

Siz, sağlı sollu demagoglara kulak asmayınız. Yüzde yetmişi okuma yazma bilmeyen bir milleti, hiçbir vinç düştüğü bataktan söküp kaldıramaz. Onun içindir ki, her güzel yarını, bir okul penceresinden gözleyebiliriz ancak.

Hamallık bile bilgi ister. Yükü neresinden tutup nasıl sırtlıyacağını, hangi avucu ile hangi diz kapağına dayanıp doğrulacağını bilmeyen cahil, ilk davranışta belini incitir!

Onbeş yıllık kalkınma plânı, paradan önce kafa bekliyor: Para kafayı yaratamaz ama, kafa parayı yaratır. Son örnek, Almanya...

İşte, doktor Öktem, bize yarınların fatihlerini hazırlayacak bir Bakanlığın başına geldi, hem de yıllardır özlemini çektiğimiz bir «Ha babam» ruhu ile...

Her güzelin, her ilerinin, her aydının düşmanı çirkin kuvvet, geri kuvvet, kara kuvvet onun da karşısına dikilmiştir.

Aydın din adamı yetiştirmek düzeyine ulaşamamış «İmam-hatip» okulları için verdiği cesur ve kesin demeç, oy avcılarının yarasa kanatları çırpmasına fırsat verdi.

Kendi ışıklı gecelerini, halkı karanlığın yorganı altında uyutmakla sağlayanlar, bu davranışa dayanamazlardı elbet. Hep bir ağızdan baykuşların ninnisine başladılar.

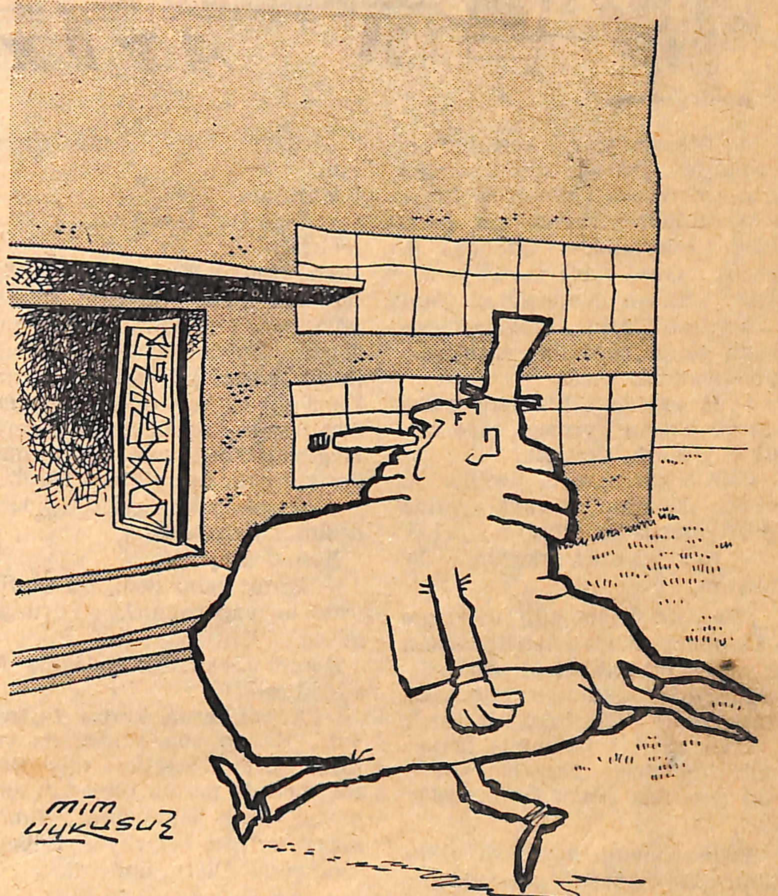
İstedikleri, elli yıl önceki 31 Mart'ın istediğinden başka nedir ki?

Yalnız unuttukları birşey var: Şimdi Türkiye'nin kalbi Yıldız tepesinde değil, Çankaya tepesindedir. Şimdi Türkiye'nin dayanağı, yobazın fetvası değil, anayasadır. Şimdi Türkiye'nin amansız gücü, alaylı değil, tüm mekteplidir.

Ve ... 1946 dan beri her gün artan bir özlemin sembolü doktor İbrahim Öktem, bu Türkiye'de artık yalnız değildir. Artık yalnız kalmayacaktır. Kalemlerin süngü süngü siperi aşılmadan, ona, onun taşıdığı bayrağa, karanlıklara bürünmüş zenciler sürüsü yaklaşamaz!

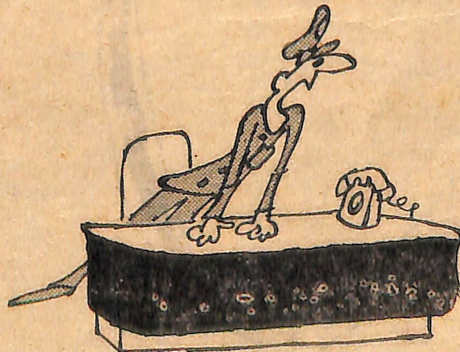
Günaydın dostlarım, günaydın kardeşlerim, günaydın vatandaşlarım!.. Biz, şu Türkiye'de, bu Türkiye'de değil, evi ile, köyü ile, sokağı ile uyanan Türkiye'de yaşıyoruz. Oy sandıklarına ışıklı yollardan gideceğimiz gün doğuyor.

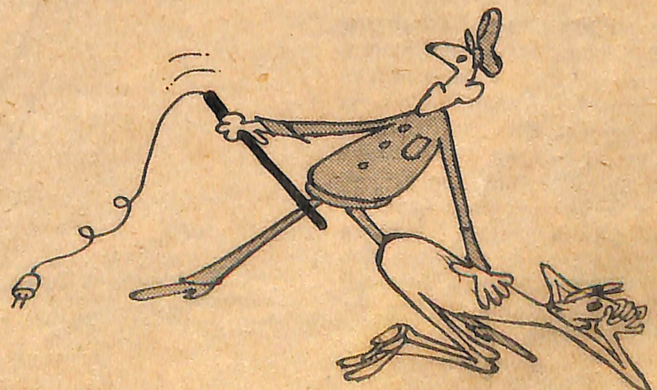
Yusuf Ziya ORTAÇ



Kat mülkiyeti Meclise geliyor... (Gazeteler)

Elektrikli cop yapıldı... (Gazeteler)





— Ulan ben sana cop'u pirize sok dedim!



Şiire Düşkün Bir İş Adamı

Aziz Nesin

Sırılsıklam şair kesildiğimiz yaşlardı. Ayın son günü olduğu için cebimdeki ikibuçuk lirayı sıkı tutmak zorundaydım. Şairlik günlerimizde ikibuçuk liranın da haysiyeti vardı yani... İşten çıkınca eve geldim. Yeni evdeydim. Karım - kulakları çınlasın şimdi kimbilir nerelerdedir - acılı bir sesle,

— Hasancığım, bir yere gitme de bu akşam yemeği evde birlikte yiyelim, demişti.

Cebimdeki parayı düşünerek, sanki karımın dileğini yerine getiriyormuşum gibi,

— Çok iyi olur şekerim... Demiştim.

«Devenin başı» adlı meyhane o zaman Ankara sanatçılarının her akşam toplandığı, serhoşladığı, şiirler okuduğu, sonra da kavga edip döğüştüğü bir yerdi. Bugün adları ünlenmiş hemen bütün şairler, yazarlar «Devenin başı»nda anılar bırakmışlardır.

Evde dönenip durmaya başladım. Meyhaneye gidemediğim için çok canım sıkılıyordu. Yeni yazdığım şiiri meyhanede arkadaşlara okuyamazsam patlayacaktım sanki... «Allah kahretsin şu parasızlığı» diye içimden söylenip duruyordum. O yana döndüm, bu yana döndüm, ahladım, pufladım, en sonunda sıkıldığımı anlayan karım,

— Hasancığım, istersen haydi git meyhaneye evde çok sıkıldın, dedi.

Param olsa bir dakika duracağım yok ya... Karıma bütün tersliğimle,

— Bir akşam olsun evde kalmamı istemiyor musun yoksa?.. Diye bağırdım.

Karım bana belli etmemeye çalışarak ağladı, az sonra da türküler söyleyerek sofrayı kurmaya başladı.

Şu kadar arkadaşım var, içlerinden biri gelse de «Haydi meyhaneye gidelim» dese ya... Demez alçaklar... Bende para olunca, boyuna ısmarlatır, masa altlarına yuvarlanıncaya kadar şarap içerler. Bende de kabahat vardı ya, meyhaneye gitseydim, bana şarap ısmarlayacak vicdan sahibi bir arkadaşı bulurdum orada elbet. Nasıl ettim de karımın oyununa geldim, evde kalmaya razı oldum? Karım, kocasıyla yemek yiyecek diye güle oynaya, türküler söyleyerek sofra hazırlarken de «Caydım ben gidiyorum» diyemezdim ya... Ama sözünden çıkamıyacağım, hatırını kıramıyacağım bir arkadaş gelse de «Haydi Hasan..» dese, ah bir dese... O zaman karım da sesini çıkaramaz.

Bir de kapı çalınmaz mı?

— Kim? Diye umutla bağırdım.

Karım,

— Haydar bey geldi... Diye seslendi.

Ah, Kemâl Haydar mı?.. Zaten ben onun dünyanın en büyük şairi olduğunu biliyordum, aslan Haydar... Basamakları ikişer ikişer atlayarak koştum. Dana bir akşam önce meyhaneden dargın ayrıldığımız Kemâl Haydar'ın boynuna, onu yıllardır görmemişim gibi sarıldım.

— Haydarcığım, gel... Gel kardeşim... Gel canım...

Kemal Haydar,

— Bırak yahu dedi, bu saatte evde ne yapacağım?.. Yürü gidelim...

Kemal Haydar'ın kulağına fısıldadım:

— Aman yavaş, karım duymasın... Karım «bu akşam da yemeği birlikte yiyelim» diye rica etti, ben de param olmadığı için pekiyi demiş bulundum. Şimdi karım sofrayı hazırlıyor. Demek seni bana Allah gönderdi.

— Allah değil, beni sana parasızlık gönderdi. Meyhaneye gidecek meteliğim yok da ondan geldim sana...

— Belli... Parn olsa gelir miydin hiç...

— Haydi gidelim de şarap ısmarla...

— Aman Kemal Haydar, bende de para yok...

Kemal Haydar,

— Öyleyse, sen evde karınla baş başa yemek ye... Haydi, bana eyvallah... Diyip yürürken koluna yapıştım:

— Dur yahu... Sende hiç mi insanlık yok? Beni burada bırakıp gitmeye utanmıyor musun?.. Bende iki lira var, birer bardak şarap içer döneriz.

İki liraya, o zamanın parasiyle, birer bardak değil hem de mezesiyle ikişer bardak şarap içebilirdik. Kemal Haydar'a ikibuçuk liram olduğunu söylesem, paramın hepsiyle şarap içmemiz gerekecek... Ertesi sabah kahvaltı için elli kuruş saklamak istediğimden ona iki liram olduğunu söylemiştim.

— Öyleyse gidelim, iki lira yeter... Dedi.

— Yeter yetmesine ama, buradan nasıl çıkacağım?.. Sen şimdi karıma, bir arkadaşımızın çok ağır hasta yattığını, komaya girdiğini, hemen gidip ziyaret etmemiz gerektiğini söyleyeceksin...

Kemal Haydar bu türlü düzenciliklerin baş ustası...

Yukarı çıkınca karım,

— Sofra hazır... Dedi.

Ben de Kemal Haydar'a,

— Yemeğe buyur, dedim.

O, büyük bir üzüntüyle,

— Niyazi çok hasta... Zavallı komaya girdi, senin adını sayıklayıp duruyor... Dedi.

— Yaaa... Vah vah... Aman çok üzüldüm...

— Ben oturamıyacağım, sana haber vermeye geldim. Niyazi'ye gelmeyecek misin?

— Yemek yiyelim de gideriz...

— Yahu, oğlan orada can çekişiyor, sen burada yemek derdine düşüyorsun...

— Demek çok ağır?...

— Sabaha çıkacağını sanmam... Ben gidiyorum...

Karımın yüzüne baktım. Karım,

— Git bari, dedi. Git de gel, ben seni yemeğe beklerim.

— Yooo... Beni bekleme, sen ye şekerim... Ben belki gecikirim. Baksana, çok hastaymış zavallı Niyazi...

Ceketi kapıp sokağa fırladım.

Biz gittiğimiz zaman «Devenin başı» tıklım tıklım doluydu. Sanatcılar, yarı ve çeyrek sanatçılar, sanatçı adayları, son soluklarına kadar sanatçı kalmaya hükümlü olanlar, masalarda öbek öbek toplanmışlar, şiirler okuyor, tartışıyor, bağrışıyorlardı. Onlardan birinin arasına girmek için öbekleri dolaştık, kendimize bir yer açamadık. Demek yeni şiirimi Kemal Haydardan başkasına dinletemiyecektim. Kemal Haydar'ın da suratı asılınca, onun da bu gece şiirini benden başkasına dinletemiyeceği için canı sıkıldığını anladım.

Tezgâhta dirseklerimizi dayayacak kadar kendimize yer açıp birer bardak şarapla bir-iki de çerez istedik. Kemal Haydar, hemen arkamızdaki masada tek başına oturmuş içen adamı gösterdi:

— Kim bu herif, tanıyor musun?

«Herif» diyişi, adamın bu meyhanenin müşterilerine hiç benzememesindendi. Adam, en lüks bir gazinonun müşterisi olabilecek kalıp ve kılıklıydı.

— Üç akşamdır burada görüyorum ama tanımıyorum, dedim.

— Evet... Üç akşamdır tek başına oturup içiyor. Şu sofrasına bir baksana.

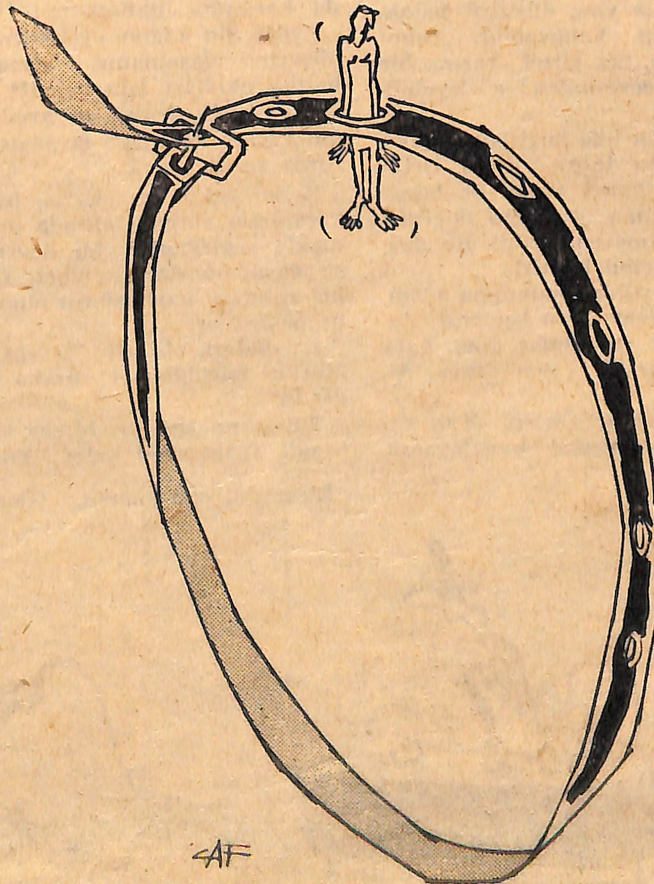
Gerçekten de adamın iyice donanmış olan masasında yok yoktu.

Kemal Haydar,

— Yahu, herif sakın sivil polis olmasın... Dedi.

— Sanmam, dedim.

— Neden?



Kemer politikası!

— Neden olacak, herifin sofrasına baksana bir kere, şairleri takip ettirecekleri polise bu kadar bol tahsisatı kim verecek?

Derken biz, arkamızda oturan adamı unutup kendi dalgamıza baktık. Yeni şiirimi okumak için ben tetikte bekliyordum ama açıkgöz Kemal Haydar her zamanki gibi benden atik davranıp yeni şiirini okudu.

— Nasıl?

Şiir okuma sırası bana gelsin diye,

— Harika... Dedim.

— Bir tane daha var, sen asıl onu dinle... Diye bir şiirini daha okuduktan sonra sordu:

— Nasıl?

Biraz sonra da ben ona «Nasıl?» Diye soracağım için,

— Şaheser... Dedim.

— Bu daha birşey değil... Sen asıl bunu dinle şimdi...

Böyle diye diye şiirlerini okudu. Bardağımızda şaraplar, önümüzde mezeler bitmişti. Ama ben yeni şiirimi okuyamamıştım daha... Kemal Haydar,

— Bu parasızlıktan nedir çektiğimiz be... Dedi. Şimdi paramız yok diye şarap içmiyecek miyiz artık?... Ne adaletsiz dünya yahu, biz şu memleketin iki genç şairinin cebinde birer bardak daha şarap içecek yirmibeşer kuruş yok...

— Bana bak Kemal Haydar, dedim, evde yarın sabahki kahvaltı için ayırdığım elli kuruşum daha var. Şimdi o para ile birer bardak şarap daha içeriz ama, bu sefer sen şiir okumayacaksın, ben okuyacağım...

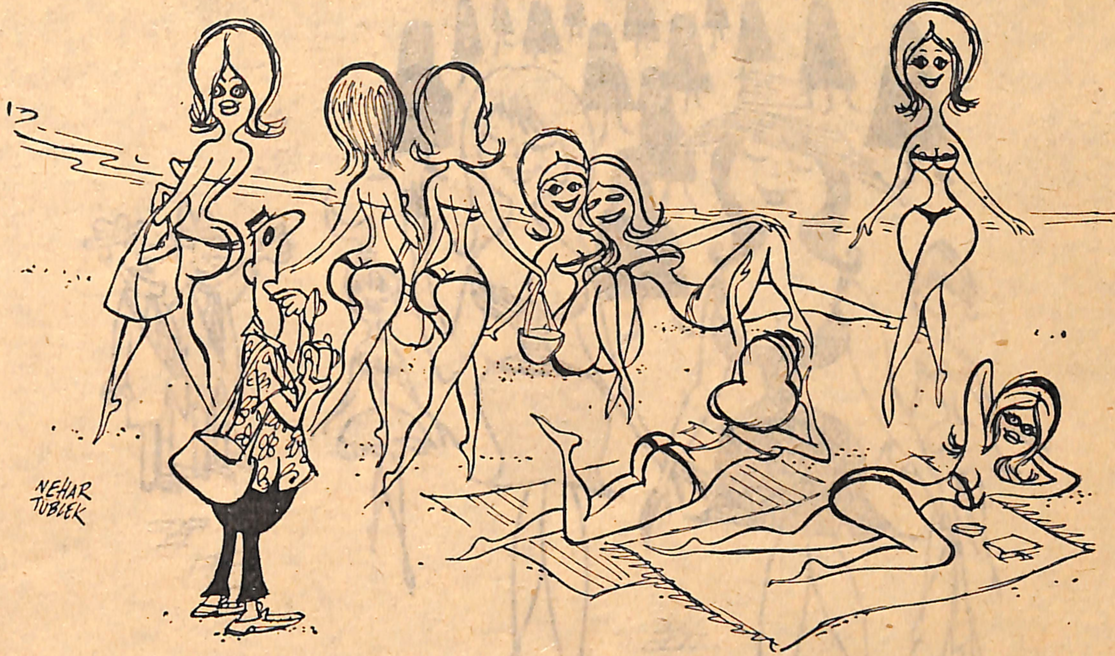
— Elbet kardeşim, sıra sende... Oku Allahaşkına.

Birer bardak şarap daha kondurttuk önümüze. Ben de okudum şiirimi, Kemal Haydar sesini çıkarmıyordu.

— Nasıl buldun? Diye sordum.

— Eh... Şöyle böyle... Kötü sayılmaz, dedi.

Fena bozuldum. İşte bu Kemal Haydar böyle alçaktır ve her zaman da bu alçaklığı yapar. Nerde olursa olsun, önce kendi şiirini okur, dinleyenler «O da bizim şiirimizi över nasıl olsa» diye, onun şiirlerini şöyle güzel, böyle şaheser diye göklere çıkarırlar. Ama o başkasının şiirine dudak büker, burun kıvırır. Bu düzencilikle hepimize



«Venedik Film Festivalinde bir yıldız çırılçıplak soyundu» — Gazeteler —

Gazeteci — Acaba soyunan yıldız hangisi?..

büyük şair olduğunu onaylattığı için, artık bir daha sözümüzden dönüp de «Seninkiler de şiir mi sanki... On para etmez» diyemeyiz.

Bir zaman daha sanattan, edebiyattan konuştuk, sonra Kemal Haydar,

— Memleketimizde sanatçıya verilen değere bak sen, dedi, evlerimize dönmek için otobüs parası bile kalmadı cebimizde...

Kalktık, Devenin Başı'nın kapısına doğru yönelmiştik ki, arkamızdaki masada oturan kelli felli adam birden önümüzü keserek,

— Çok afedersiniz beyler, dedi, rica etsem, acaba masama şeref vermek lûtfunda bulunur musunuz?

Ben,

— Estağfurullah efendim, dedim.

Kemal Haydar,

— Herif ağzımızdan lâf alacak, polis besbelli, dedi.

Adam,

— Bendenizi ihya edeceksiniz, dedi.

Garsonun koşturup getirdiği sandalyelere oturduk. Kemal Haydar,

— Herif konuştuklarımızı uzaktan iyice dinliyememiş, daha iyi anlasın diye masasına çağırdı, diye kulağım fısıldadı.

Galiba ikimizin de içinde, konuştuklarımızın çok önemli olduğuna inanmamız için bir polisin bizi gizlice dinlemesi isteği vardı. Aradan yıllar geçtikten sonra daha iyi anlıyorum ki, hükûmet maaşlı bir polisini arkamıza koyarsa, kendi gözümüzde değerimiz artacak. Hükûmet bizimle uğraşıyor olacaktık.

Kemal Haydar'a, yavaşça,

— Ulan zibidi, dedim, sanki ne konuşuyoruz da polis bizi dinlesin...

— Görürsün, dedi, bu herif bizi buradan alıp doğru Emniyet Müdürlüğüne götürecek...

Adam, bize kendisini tanıttı:

— Muharrem Uskurucu... Yol Müteahhidiyim.

Kemal Haydar,

— Tabiî, siz bizi tanıyorsunuz, dedi.

Muharrem Bey,

— Hayır, tanımıyorum, dedi.

Kemal Haydar bozuldu:

— Tanımıyor musunuz? Ay siz benim Kemal Haydar olduğumu bilmiyor musunuz? Şair Kemal Haydar...

— Tanıştığımıza memnun oldum.

— Demek şair Kemal Haydar'ı bilmiyorsunuz... Adımı da duymadınız mı?

— Kitabınız var mı? Okuyamadım...

— Kitabım... Var ama basılmadı, yakında çıkacak. Dergilerde basılır şiirlerim.

Adamın polis olmadığına inanmış olacak ki biraz sonra,

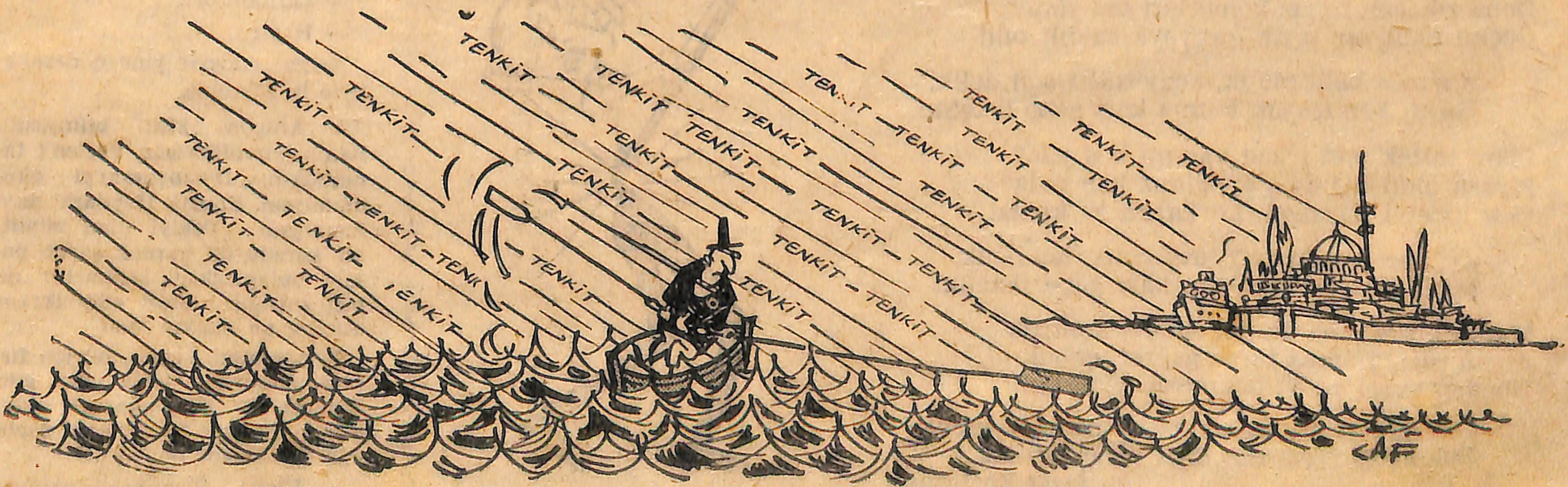
— Pekiyi ama beyefendi, dedi, siz bizi tanımıyorsunuz da ne diye masanıza çağırdınız?

Müteahhit anlatmaya başladı:

— Bir iş için bir haftadır Ankaradayım... Bu meyhane çok hoşuma gitti. Buraya hep aydın gençler, sanatçılar geliyor. Şiiri çok severim, gençlikte ben de yazardım. Ama sonradan hayata atılıp da iş adamı olunca, edebiyattan, sanattan uzak kaldım. İçimde yalnız bu güzel şeylerin hasreti var. Sizin şurada konuşmalarınıza istemeden kulak misafiri oldum. Ne tatlı, ne güzel şeyler konuştunuz. Hep şiirden, sanattan...

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

Üsküdar'ın vilâyet olmasını isteyen İçişleri Bakanı tenkide tutuldu! (Gazeteler)



«Üsküdar'a gider iken aldı da bir yağmur!»



— Bu güzel yazın arkası müthiş bir karakış arkadaşım!

Demek adam bizim parasızlıktan şikâyetlerimizi duymuş, cebimizde şarap içecek elli kuruş bile kalmadığını öğrenmiş, acıyıp masasına çağırmış...

İş adamı,

— Güzel konuşmalarınızdan faydalanmak, iki genç şairimizi yakından tanımak istedim, dedi.

Kemal Haydar küstahca,

— Tanı işte, dedi, iyi bak da tanı... Gözün şair görsün.

İş adamı, bu açık terbiyesizliği bir iki nazik sözle geçiştirdi. Bu sefer Kemal Haydar daha büyük bir kabalıkla,

— Senin gibi çok adam vardır, gençliğinde birkaç manzume geveleldiği için kendini şair sanan... Şair bozuntuları, ne olacak... Dedi.

İş adamı bozuk çizgili bir gülümseyişle,

— Haklısınız, dedi.

Yanyana otursam, kendine gelmesi için Kemal Haydar'ın bacağına çimdik atacaktım, ama karşı karşıya oturuyorduk.

İş adamı, yiyip içmemiz için,

— Ne emredersiniz, rica ederim buyrun... Dedi.

Kemal Haydar,

— Şiire hakaret eden adamın içkisini içmem, dedi.

Kemal Haydar'a masanın altından bir tekme salladım.

İş adamı,

— Hakaret mi? Dedi. Ben şiire saygı duyarım...

— Senin gibilerin şiir yazmaya kalkması, şiire hakarettir.

Adam hâlâ, işi şakaya vurmaça çalışarak,

— Vallahi doğru, diye zorla gülümsedi.

Bir ara sandalyemi değiştirip Kemal Haydar'ın yanına oturdum.

İş adamı garsonu çağırıp bize sordu:

— Rica ederim, ne emredersiniz beyefendi?

— Estağfurullah, dedim, her şey var, hiçbir ricamız yok...

Kemal Haydar, sofradaki mezelere, yemeklere bir bir baktıktan sonra,

— Tereyağlı ançuez yok galiba, dedi.

— Yok...

— Getirsinler... Fava var mı?

— Yok...

— Yoksa isterim, getirsinler.. Koç yumurtası var mı?

— Yok...

— Mademki yok, ondan da isterim.

Masada olmayıp da aklına gelen ne varsa hepsinden istedi.

Kulağına eğilip,

— Terbiyesizlik ediyorsun Kemal Haydar, dedim.

O da benim kulağıma,

— Bu herif de namussuzluk ediyor, ahlâksızlık ediyor, dedi... Ulan bizim cebimizde otobüs parası bile yokken bu herifin böyle bir masa kurdurmaya ne hakkı var?

Galiba iş adamı bu sözlerden birazını duydu, yüzü karardı, karıştı.

İstenilenler sofraya gelmişti. Yeniden içmeye başladık. Kemal Haydar arka arkaya şarapları dikiyordu. İş adamı da iş hayatının zorluğu yüzünden şiirden uzak kalmasından duyduğu acıyı, şiiri ne çok sevdiğini güzel güzel, yumuşak yumuşak anlatırken, Kemal Haydar ansızın,

— Kes be! Diye bağırdı, seni dinlemeye gelmedik buraya... (Bana dönerek) çek bir şiir.. Dedi.

İş adamı,

— Ah, lûtfedersiniz, dedi.

Ben bir şiir çektim. Arkadan Kemal Haydar bir şiir çekti. Durmadan içiyorduk. Kemal Haydar sofraya eğilip iş adamına başını uzatarak,

— Siz, dedi, Aragon'u tanıyor musunuz?

— Kim dediniz?

— Aragon...

— Kim, kim?

— Aragon...

— Necidir bu Aragon?

— Rembo'u tanıyor musunuz?

— Hayır...

— Verlen'i?

— Kimi dediniz?

— Dostoyevski'yi okudunuz mu?

— Roman mı, yeni mi çıktı? Henüz görmedim...

Kemal Haydar büyük bir nezaketle soruyordu:

— Pekiyi, Rassel'i gördünüz mü?

— Nerdedir?

— Lermontof?

— Hayır...

Kemal Haydar yine o nezaketiyle iş adamına,

— Aragon kim bilmezsin, Rembo'yu bilmezsin Verlen'i tanımazsın, Dostoyevski'yi okumamışsın Kemal Haydar'ı duymamışsın... Pekiyi ulan zibidi, biz şurada iki bardak şarap parası bulamazken, senin bir de bizi sofrana dâvet edip ikram etmeye ne hakkın var?

İş adamının suratı, birden fırtına patlamış deniz yüzü gibi karardı ve karmakarışık oldu. Kemal Haydar tekrar ayni nazik eda ile devam ediyordu:

— Ulan, Ştaynbek'i okumamışsın. Vitman'ı bilmiyorsun.

Bir memur konuşuyor!

Hani nerede kaldı? Beş yıllık plân hani?
Daha sıkacak mıyız kemerleri biz yâni?
Geçim oldu bir torik, deryaya saldık oni!

Karınca belli olduk, kemerdeki son delik,
Haydi ben sıktım amma karı gebe üstelik!..

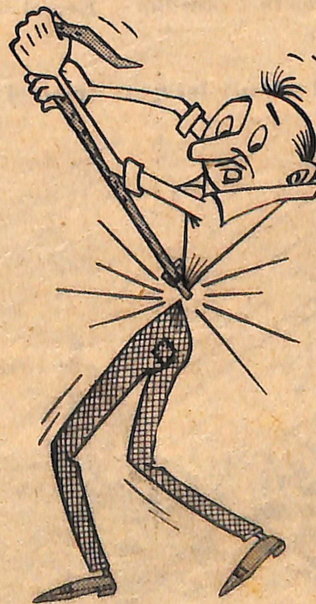
Plânı tatbik için hacet var mı beş yıla?
Piyasa oldu bir dev, aylığımız kaç pula?
Çok inceldi haysiyet, korkarım ki kırıla!

Aşı nerde pişirsek? tava delik, tas delik,
Maaş bize yetmezken, karı gebe üstelik!

Maddelerden biri de doğumları kontrol,
Aman plâncı amca biraz gayret, çabuk ol,
Ebeden evvel yetiş, açılmasın gizli yol!

Hanım kaytanları sık, cepte nanay metelik,
Fakir eğlencesi bu: Karı gebe üstelik.

İzzet Zorlutuna



Rassel kim bilmezsin Tomas Man'ı tanımazsın... Pekiyi ne hakkın var senin böyle yaşamaya?... Sen adam mısın be?... Senin bu mezeleri yemeye ne hakkın var?.. Bok ye...

Allak bullak olan iş adamının parmakları gerildi, gerildi ve adam dikildi Kemal Haydar'ın üstüne atıldı. Ortalık birden karıştı. İş adamı bar bar bağırıyordu:

— Ulan aç köpekler... Ulan meteliksiz hergeleler, şurada şarap içecek paramız yok diye deminden beri dertlenen siz değil miydiniz?.. Ha?.. Sizi adam sanıp soframa aldım, yedirdim, içirdim de kötülük mü ettim ulan... A serseriler...

Ben araya girip,

— Aman beyefendi, rica ederim... Siz ona bakmayın, biraz serhoş oldu da... Filân diyerek adamı yatıştırmaya çalışıyordum. Ama Kemal Haydar, o nazik dasiyle devam ediyordu:

— Onu bilmezsin, bunu tanımazsın... Soyguncu dürzü, senin o kadar parayı kazanmaya ne hakkın var?

Yatışmak üzere olan iş adamı yeniden parlıyordu:

— Ulan Allah belânızı versin... Karnınız doyunca bitiniz mi canlandı serseriler, aç köpekler... Allaha şükür, iyiki şairlikten vazgeçmişim... Yoksa sizin gibi serseri olacaktım. Boşuna değil, hükûmetimiz sizin gibileri adam yerine koymuyor da süründürüyor, aç bırakıyor.. Demek sebebi varmış...

Kemal Haydar sussa iş adamı yatışacak, ama susmuyor ki... Derken kendini tutamyan iş adamı, masanın üzerine fırlayıp oradan Kemal Haydar'ın tepesine indi: Oğlanı enseden, ceket yakasından kaldırıp dışarı çıkardı. Meyhane dolusu insan, Kemal Haydar'ı iş adamının elinden kurtaramıyordu. Adam canavarmış, kudurmuş.. Kemal Haydar dayağı yedikçe inliyor:

— Ulan dürzü, senin ne hakkın var bizi sofrana dâvet etmeye?.. Biz şairiz be!.. Aragon'u bilmezsin hayvan! Verlen'in adını duydun mu ulan?..

— Al sana Aragon... Al ulan bu da sana neydi adı, onun için... Al bu da öbür dediğinin şerefine...

O koskoca kelli felli iş adamı, birden duvarın dibine yığılıp,

— Yoruldum... Ölüyorum... Aman kalbim!.. Demeye başladı.

Kemal Haydar da karşı duvar dibinde seriliydi. İkisi de kımıldayamıyor, birbirlerine uzaktan lâf atıyorlardı:

— Ahlâksız... Sen daha Lermontof'un adını bile duymamışsın...

— Aç köpek... Sokak serserisi...

— Puşkin'i bilmiyenin bana şarap ısmarlamaya hakkı yoktur...

— Karnın doyunca adam mı oldun?

Artık eskisi gibi bağıramıyorlar, birkaç kelimeyi zor söyleyip tükeniyorlardı. Yorgunluktan bu kadarını da söyleyemez olunca, oturdukları yerden el yordamı ile buldukları küçük taşları birbirlerine atmaya başladılar. Bu taş savaşından da yorulunca Kemal Haydar oturduğu yerden iş adamına tükürdü:

— Puuu...

İş adamı cevap verdi:

— Puuu...

Birbirlerine ancak tükürebiliyorlardı. Bir süre sonra sesleri, solukları kesildi. Galiba Kemal Haydar sızdı, iş adamı da ya bayıldı, ya öldü.

Meyhanedeki arkadaşlar Kemal Haydar'ı karga tulumba edip bir otomobile attılar, evine götürdüler. İş adamı olduğu yerde kaldı, ona dokunan bile olmadı. Galiba sonradan garsonlar içeri almışlar.

* * *

Anlattığım bu olayın üzerinden yıllar geçti. Sonumuzu merak ediyor musunuz?

Geçenlerde Karpiç'de arkadaşlarla akşam yemeği yiyorduk. Bir adam yanıma gelip,

— Beni tanıdınız mı? Dedi.

— Tanıyamadım, dedim.

Sonra, yukardaki olayı anlatınca, onun o iş adamı olduğunu hatırladım.

— Adınızı unuttum, dedi.

— Hasan.. Dedim.

— O gece kavga ettiğimiz arkadaşınızın adı neydi?

— Kemal Haydar...

İş adamı,

— Biliyor musunuz, dedi, o akşam arkadaşınız haklıydı, haksız olan bendim.

Biraz durduktan sonra ekledi:

— Elbet haklıydı... Şimdi bulunduğum yeri bütün varlığımı o şairle değiştirmeye razıyım. Ama satın alınmaz ki... Kimbilir ne kadar kitabı çıkmıştır, hiç birini görmedim. Onun o gece söylediği isimleri hâlâ bilmiyorum.

Yine bir süre sustuktan sonra,

— Şimdi ne yapıyor, Kemal Haydar Bey? Dedi.

—Şimdi mi?.. Bayındırlık Bakanlığında memur, galiba kara yollarında şef filân...

— Yaaa... Kitapları çıktı mı?

— Bilmiyorum... Galiba o günlerde bir mi, iki mi kitabı çıkmıştı...

— Yaaa... Siz ne yapıyorsunuz?

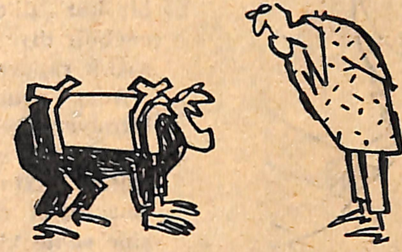
— Ben... Ben çok işlere girdim çıktım ama olmadı. Şimdi bir müteahhidin yanında taşeronum...

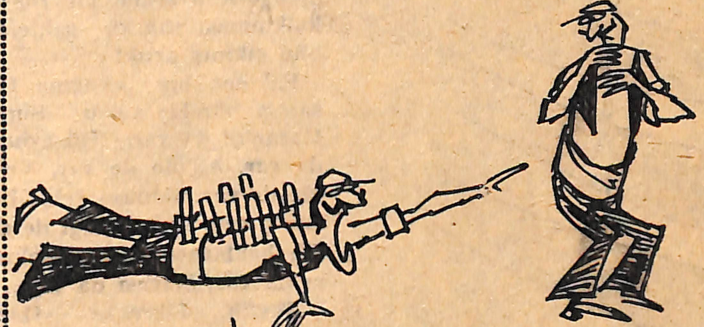
— Yaaa...

İş adamının yüzünden önce bir sevinç dalgası geçti, sonra büyük bir üzüntüyle,

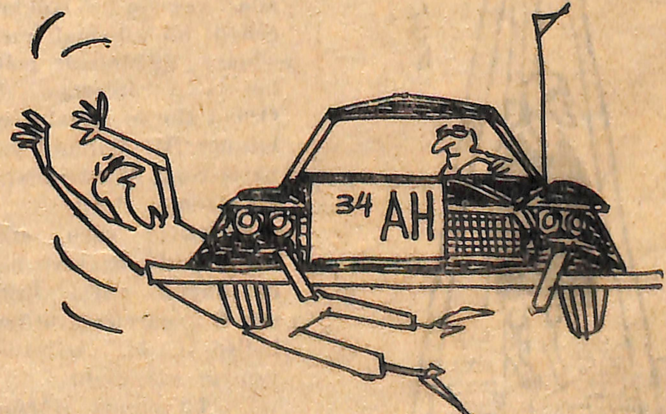
— Gençliğimde ben de şiir yazardım biraz... Dedi.

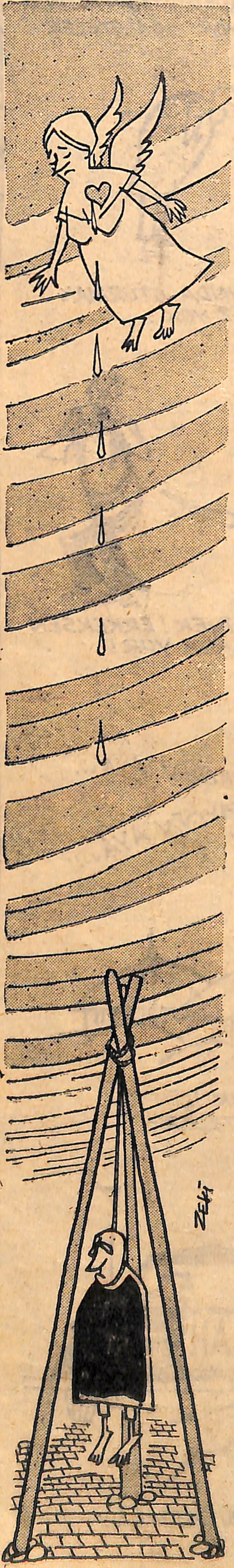
Aziz NESİN











Ana katili asıldı. (Gazeteler)



PAZARTESİ :

Haftanın en parlak olayı, Milliyet muhabiri Suat Arkın'ın oynadığı oyun. Gelecek yıl bir gazetecilik armağanı kazanacağını sandığım bu zekî başarı, iki gözü görmeyen bir kör dilenciye, şoförlük edebilir diye 700 lira rüşvetle sağlık raporu almasıdır.

Ama oyun bu kadarla da bitmiyor. Oyun içinde oyun var. Sağlık raporu da sahte: Bütün doktor imzaları, bütün resmî mühürler!.. Öylesine sahte ki, sağlık kurulu başkanı kendi imzasına bakmış, bakmış da: Vallahi benim değil diyemiyeceğim, demiş.

Demek öylesine bir rüşvet kalkınması var ki, sahteleri bile çıkmış artık!

Eskiden bir «Yağma Hasan'ın böreği» vardı. Şimdi Hasan'ın da var, Hüseyin'in de var, Ali'nin de var, Veli'nin de var, aklınıza gelen her ismin var. Sade böreği de değil, baklavası da var, dolması da var, helvası da var...

Tevfik Fikret'in «Han-ı yağma=Yağma sofrası»ndaki meşhur «Yiyin efendiler yiyin...» mısraı şimdi «Afiyet olsun bayım!» gibi kalır.

Demin gazetede okudum: Kaya üstünden olta atan bir balıkçıyı, zokaya düşen iri balık denize çekmiş... Hey zamane heeey... Eskiden «Balık balığı yerse balıkçı ne yesin» diye bir tekerleme vardı. Artık balık balığı değil, balık balıkçıyı yiyor!

SALI :

Kusura bakmayın: Yazıda takvim yanlışı var. Ama ben, dün duydum, bugün yazıyorum.

Efendim, bir sünnet düğünü olmuş. Ama ne sünnet düğünü, ne sünnet düğünü... Pilâvlı, zerdeli mi?.. Canım o kadarcığını bizim karikatürist Cafer bile yapıyor... Hokkabazlı, karagözlü mü?.. O kadarcığını da her orta halli aile yapıyor... Kuklalı mı, çengili mi, sinemalı mı?.. Bu sünnet düğününde belki onlar da vardır ama, değil... Orhan Boran fıkralar mı anlatmış? Bal Mahmut yeni hikâyeler mi döktürmüş?.. Değil efendim, değil...

Alafranga cazlı, alaturka sazlı, viskili, havyarlı bir sünnet düğünü mü?.. Bilemediniz. O kadarcığını da her mahalledeki bir milyonerimiz yapıyor maşallah!

Eh, bu sünnet düğünü, bu sünnet düğünü, bu sünnet düğünü neli öyleyse?

Hafızlı sevgili okurlarım, hafızlı!... Ben diyeyim beş, siz diyiniz on, bana anlatan diyor onbeş... Tam onbeş hafızlı... Aşırlar okunmuş, hatimler indirilmiş ve yanık yanık dualar edilmiş!

Böylesini, Abdülhamid'in tahta çıktığı 19 Ağustos düğünlerinde bile görmemiştik: Şu imam nikâhı ile evlenilen, şeriye mahkemesi ile boşanılan ve fetva ile harp açılan günlerde bile!

Şimdi gözlerinizi lokma lokma açmış, soruyorsunuz: Kimin sünnet düğünü bu?..

Söylemeeem... Vallahi de söylemem, billâhi de söylemem... Bilmeyiniz, üzülmeyiniz, meyus olmayınız daha iyi!..

ÇARŞAMBA :

Balta Limanı caddesindeki faciayı biliyorsunuz. Küçücük Mine belki rüyasını hâlâ görüyor... Ama şu kolejli kıza, şu yirmi yaşın ışık bulutlarında uyuyan güzele ne söyliyelim?

Felâketlerin, ölümlerin, kazaların her çeşidi hatıra gelebilir: Denizde yüzerken baldırınıza saplanan bir krampla sulara gömülmek, yıkılan bir duvar altında kalmak, bayat bir balıkla zehirlenmek, bir gözü dönmüş sevdalının bıçağı altında can vermek.. Hattâ o genç, o ipek, o ışık yaşta bir kalb durmasiyle sonsuz uykuya dalmak...

Ama, sokakta yürürken bir otomobil tarafından değil, evinde uyurken bir gemi tarafından çiğnenmek...

Akıl denen şey bunu alır mı?

PERŞEMBE :

Suudî Arabistanda hâlâ çöl kanunları yürürlüktedir. Yalan söyleyenin dili kesiliyor mu, bilemeyiz. Ama, hırsızlık edenin eli kesiliyor. İki yıl oluyor Paris - Match'da korkunç bir elsizler kalabalığı görmüştüm.. İçlerinde bir tek büyük hırsız yoktu tabiî!

Şimdi bu peçe, bu çarşaf, bu harem, bu selâmlık dünyasının kralı Suut hazretleri Viyana'da: Başında Agel, gözünde gözlük, çenesinde sakal, sırtında entari ve şehvetinin emrinde dört nikâhlı zevce ve on iki cariye ile... Aylar otuziki gün olsa, her kadına onbeş günde bir gece düşecek!

Ne olmuş bilir misiniz?.. Bu zevceler ve cariyeler, yüzlerinden peçeleri, sırtlarından çarşafları atmış, Viyana caddelerinde gazete fotoğrafçılarına işveli işveli pozlar vermişler...

Hatırımıza birşey geldi: Bari yüzlerinden attıkları kara peçeleri, sırtlarından attıkları kara çarşafları bize gönderselerdi: Atatürk Türkiyesine!

CUMA :

Son iki gün içinde, bahçelerde, parklarda, yeşil sahalarda yatan, uyuyan, ateş yakan, yemek pişiren, kafayı çeken otuzdokuz kişiye, Belediyemizin gayretli zabıtası peşin para cezası kesmiş... Tabiî yine böyle işler, hattâ kıyıya köşeye çişler yapan bunun yüz misli kişiye de hiç kimse hiçbir ceza kesmemiştir!

Biliyor musunuz, biz bu vatandaşlara biraz da hak veriyoruz: Nerde yatıp uyusunlar?.. Otele gitseler, ahlâk zabıtası tarafından baskına uğramak tehlikesi var. Evlerinde uyusalar, kamyon girme tehlikesi var. Hele yalıları varsa... Aman Allah, cankurtaran yok muuu?..

En iyisi karakolda ifade vermekten, yahut tekerlek altında can vermektense, parkta yatıp ceza vermek!

CUMARTESİ :

Eskişehir'de İstiklâl mahallesinde ayakları tutmayan bir çocuk, gece, korku içinde yatağından fırlayarak koşmaya başlamış.

Çocuğu korkutan ses, ses duvarını aşan bir uçağımızın çıkardığı korkunç uğultudur.

Demek, hekimlik yeni bir sistem kazanıyor: Uçak sesiyle felç tedavisi!

Acaba vapur düdüğü ile uyku hastalığının, kamyon gürültüsüyle erken bunamanın ve buna benzer yeni buluşların tıp dünyasının yüzünü güldürdüğünü görecek miyiz?

O zaman yapılacak bir iş kalır: Hastaları iyi eden bu tedavi usulünün sağlamları hasta etmemesi...

Ne dersiniz, Milliyet'deki bir makalesiyle bize geniş bir düşünce ufku açan seçkin fikir adamımız Nejat Eczacıbaşı şimdiden çeşitli gürültüleri, yalnız yutanların içinde yapacak haplar, komprimeler için araştırmalara başladı mı acaba?

Tevfik Fikret altmış yıl önce söylemişti: «Her şey olacak kudret-i irfanla inandım!»

PAZAR :

Sevgili dostumuz Hıfzı Oğuz Bekata, gün geçmiyor ki biri birinden sevimli demeçler vermesin... Bugün de, Ankara'daki gazetecilere:

— «Ben Bakan olunca Koçero bile kaçtı!» demiş...

İlâhi Bekata, galiba unuttu: Bir İçişleri Bakanının asıl vazifesi, eşkiyayı kaçırtmak değil, yakalamaktır.



Evliya torunu!

Bir milletvekili, bir gazeteciye yüklendi Mecliste... «Manevî şahsiyetimize hakaret ediyor» diye...

Tesadüfen o milletvekili (Çağlıyangil) severim ve tesadüfen o gazeteciyi sevmem... Çağlıyangil, edepli adamdır... Hatırşinas adamdır. Şımarmış değildir. Mütecaviz değildir. Kendini, dünyanın merkezi sanmaz ve taşıdığı büyük düşüncelerden ötürü, kafası yorgun, düşünceleri yorgun adam pozunda değildir...

Amma ve lâkin bu «manevî şahsiyete hakaret» meselesi, midemde oturdu gülle gibi... Sarsıntılı, sallantılı devirlerde «avadanlıktır» bu hep... Şimdi «oturmuş» bir devirdeyiz, degil mi?... Bu avadanlıklara lüzum yok... Yoksa oturmamış mıyız?

Ne demiş gazeteci? Demiş ki, oldukça yaralı, oldukça esprili bir üslûpla: «Muhalefet vazifesini yapmıyor. Şunu şunu şunu murakabe etmiş mi?... Aylığını alıp oturuyor...»

Çağlıyangil dostum, elini vicdanına koy!

Yalnız... Bir hâta ediliyor, büyük bir hâta... Ben olsam Meclisin en görünür yerine koca bir levha asardım: «Muhalefetteki milletvekillerinin vazifesi, ve Türkiye'nin esaslı problemleri» diye...

Bilmiyorlar fakirler, çoğu bilmiyor, neyi hangi ucundan tutacağını... Ben size buncağızları anlatayım. Hepsi öyle değil amma, bir tipi ele alıyorum...

Bay milletvekili:

Başka köy çocuklarından daha kabiliyetli değildi amma, köyün ağasının çocuğuydu. Öyle doktrin, moktrin, fikir, mikir diye kafa yıpratmamıştı, zindeydi kafası, çok zinde... Köyünün burnunun dibinde bir «yatır» vardı, bir Evliya... O yatır onun dedelerindendi!

Ne demek köyde evliya torunu olmak!

Yaşı gelince, gelmemiş olsaydı da, kafa kâğıdını biçimine koymak işten değildi, seçime girdi.. Çevre oyunu tümen tümen, ona verdi.. Ona değil, o türbesine bez bağladığı yatır'a!.. Yatır'a bez bağlıyorlardı torununa da bel bağladılar! Karkas'sız bir lise tahsilinden sonra, karkas'sız bir üniversite tahsili görmüştü: Hukuk mukuk!.. Ders kitaplarından başka, günlük gazetelere de göz attığı olmuştu...

Milletvekilliğinin ilk aylarında, mahcuptu... (Kızlar mahcup olsa, kız gibi mahcuptu diyecem.. Deyim demodeleşti, yazık!..)

Bir köre şoför ehliyeti verilmiş. «Gazeteler»



Kör değneği!



— Beni tanımadın mı arslanım?.. Ben senim!

Bir pansiyon odası tuttu evvelâ... Pansiyonun sahibi onu sıkı rejimle idare etti: Bilmem kime rahmet okutacak sıkı bir rejimle!..

Ancak tarlâmento yapısının içinde rahattı o... Bir de yavaş yavaş alıştığı Anadolu Klübünde. Orada kendi gibi mahcubiyetten sıyrılmamış arkadaşlara rastlıyordu... Orda, başka masalarda, saçları nah buralara kadar dökülmüş, pembe, mavi taftadan alınlıklı, «do, re, mi, fa, sol» kahkahalı hanımlara rastlıyordu... Orada iyi yemek yiyebiliyordu oncağız... Öylesine sempatiyle söylüyorum ki bunları...

Sonra bir gün içkinin verdiği cesaretle grup halinde meşhur bir otelin bahçesine varabildi... Mumlar, servis, pırıltı, parıltı... Yarım saat sonra memlekette her düzenin iyi gittiğine karar verdi. Siz de olsaydınız vermez miydiniz?..

Sonra striptiz faslı başlayınca, evvelâ kaçamaktan baktı. Sonra direkt... Direkt bakınca, striptizcinin her kıvrımında bir memleket meselesi keşfetti. Artık kolay kolay o memleket meselelerinden ayrılamıyacaktı...

Gene okumuyordu... Gene kafasını zinde tutmak için fazla düşünmüyordu. Gene Meclise, fonksiyonunu kavramadan devam ediyordu.. Kavratacak kimdi ki?

İki üç kere söz aldı. Şey dedi, şey... Bir keresinde «Turizm»... dedi... Dedesi yatır'ın türbesinin turistik bölge ilân edilmesiyle bu dâvaya yeni bir «veçhe» verileceğini ifade etti... Bir keresinde: «Sayın Başkan haklıdır» dedi, «bizler, onun yolundan yürümeliyiz...» Bir keresinde de, galiba bir saygı duruşu teklif etti... Komisyon çalışmalarında da «arkadaşlarımla hemfikirim» diyerek büyük bir geçimlilik örneği veriyordu...

Allah Allah daha ne istiyorsunuz vekilimizden?

Seneler geçiyor. Partiler çatışıyor. Striptizciler değişiyordu!

O gene okumuyordu... O gene fazla düşünmüyordu kafasını zinde tutmak için... Gelişmeye gelince.. Üstbaşında vardı gelişme... Açık mavi ketenlere bürünüyordu, ümit renginde, dokunulmaz beyaz, biraz belca paçalı (vakit bırakırlarsa o da daralacaktı) smokinler yaptırıyordu, kodamanların bile hayranlığını çeken... Pansiyon odasından, kaloriferli bir apartmana taşınmış, o apartmana Dolmabahçe Sarayının büyük salonundaki kristal avizenin yavrusunun yavrusunu asmıştı bile!.. Ve her harekette, cins kısrak gibi yaylanan bir Amerikan karyolası almıştı bile!.. Şimdi artık emin adımlarla yürüyordu hayatta: «Efendim, elbette ki memlekette bir gelişme var, bakın benim babam çarık giyerdi... Evet çarık... Fakat ben...»

Halk, gene dedesi yatır'ın türbesine, kırpıntılar bağlamağa devam ediyordu. O gelecek seçimde gene torununun torununun işine yarıyacak yatır'ın... Onun için, dostum milletvekili sen ne söylüyorsun, gazeteci haklı!... Sayın meslektaşım, sen de ne bekliyorsun?.. Dostum milletvekili haklı!..

Çözebiliyor musun, yatır'ın türbesinden o kırpıntıları?...

Nimet ARZIK



— Ah bu yanık plâj güzelleri.. Burnumda tütecekler!



Temp

Keskin silâh !

Bir salonda Traviata'dan bir parça okuyan Bayan F. nin annesi etrafındakilere:

— Kızım vakit öldürmek için şarkı söylüyor!

Deyince yanında bulunan Ş. N. Berker tasdik etti:

— Öyle hamfendi, kızınız bu keskin silâhile bu işi rahat rahat yapıyor doğrusu!..

* * *

Zehir!

Kadın, kocasına çıkıştı:

— Bu içtiğin sigara insanı yavaş yavaş zehirler..

Koca, sükûnetle karşılık verdi:

— Fakat karıcığım biraz merhamet et, imkânı yok arsenik alıp içemem!

* * *

Sakallılar!

Otuz sene sonra Amerikadan memleketine dönmüştü. İstasyonda kendisini karşılayan sakallı kardeşlerile kucaklaşıp öpüştükten sonra dayanamıyarak sordu:

— Bu uzun sakallar nedir?

Cimriliğile tanınmış bir ailenin çocukları olan kardeşleri:

— Senin yüzünden, dediler. Gurbete çıkarken traş bıçağımızı alıp götürmüşsün!

Şapka

Sinemada şapkalı kibar bir bayan, tam arkasına düşen bir baya dönerek:

— Şapkam sizi rahatsız etmiyor ya...

Adam, içli içli:

— Rahatsız etmiyor... Fakat zihnimi kurcalıyor...

Diyince kadın dudak büktü:

— Zihninizi mi kurcalıyor. Garip!.

— Evet... Bizim hanım da böyle bir şapka istiyor da...

* * *

Camekân!

Bazı kadınlar neden gözlük takarlar bilir misiniz?.

Güzel şeyler camın altında saklanır da ondan?

* * *

Tedbir

Evine hırsız girdikten sonra evhamlı olmuştu. Bir gece misafir gelen ahbabı yatağını yere sermiş görünce meraklandı, sordu:

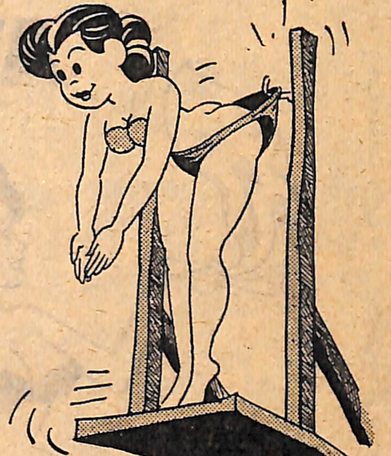
— Yahu, karyolanın suyu mu çıktı,

— Hırsız altına saklanamasın diye, yatağı yere serdim.



— Kocacığım, bil





Rol

Tiyatro okulunu «iyi» derece ile bitirmişti ama hiçbir tiyatroda iş bulamıyordu.

Nihayet bir akşam eve çok neş'eli geldi. Odaya girer girmez:

— Tamam, tamam diye bağırıyordu.

Babası:

— Ne oluyor? dedi.

— Bugün işe girdim hattâ ilk rolümün provalarını yaptım. Yirmi senelik evli bir adamı canlandıracağım!...

— Başlangıç için fena değil oğlum! İnşallah bir dahaki sefere sana sessiz bir rol vermezler!..

* * *

İki dilenci

Köşe başında dilenen iki dilenciden biri diğerine:

— Baksana, dedi, Çopur İhsan'ın nesi var acaba? Neden böyle deli gibi eve koşuyor dersin...

Diğer dilenci cevap verdi:

— Gene unuttun Sami! Sen körsün, kör!..

Sarhoşluk

O kadar çok içmişti ki yolunu şaşırdı, bir mezarlığa girdi. Ayaklarına, bacaklarına hâkim olamadığı için de ertesi gün için kazılmış bir çukura düştü.

Caddeden geçen biri gürültüyü duydu, merak etti. Çukura kadar geldi. Düşenin çok sarhoş olduğunu anlayınca biraz eğlenmek için:

— Hey, dedi, Mezarımda ne arıyorsun?.

Sarhoş biraz düşündü taşındı sonra:

— Şimdi sen söyle bakalım! İçeride olacağın yerde orada sen ne arıyorsun?.

* * *

Mahkûmlar!

— Ben 99 yıla mahkûm oldum! Ya sen?

— 75 yıl!

— O halde kapının yanındaki ranzada sen yat, sen daha önce çıkacaksın!..

* * *

Araba

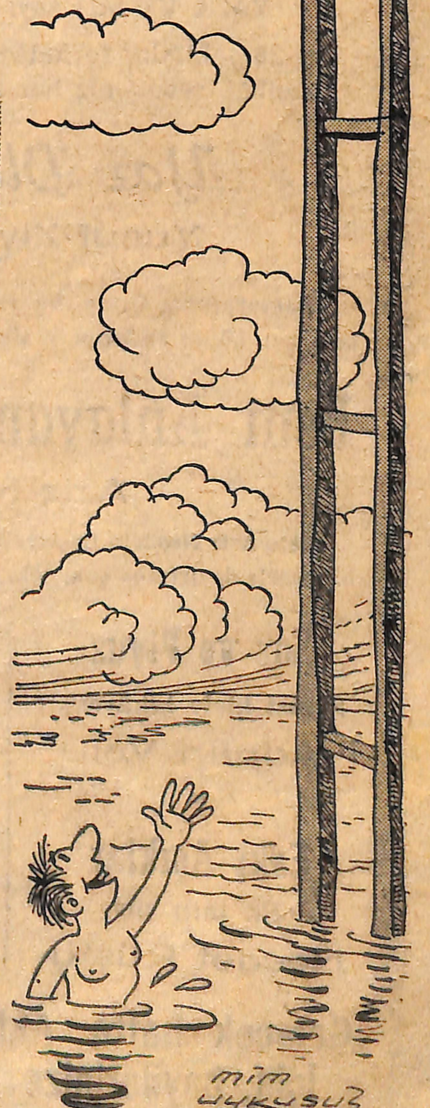
Genç adam telâşla karısına:

— Sevgilim; dedi, bu bizim çocuğumuz değil!

Karısı kaşlarını çattı:

— Sesini çıkarma sakın, bu araba bizimkinden çok daha güzel!..

...kalım, kim?..



— Hadi, atla da görelim!

GELECEK HAFTA



Yaza Vedâ!

* Akbaba, sevgili okurları için, sekiz sahife ilâveli bir (YAZA VEDA!) sayısı hazırladı.
* Bu 28 sahifalık fevkalâde sayıda aradığınız her güzelliği, sevdiğiniz her imzayı bulacaksınız.

Yaz Plânçosu

Yusuf Ziya Ortaç

Başyazarımız Ortaç, bu yazısında geçirdiğimiz yazın tatlı, acı, bütün anılarını, o sihirli kalemi ile anlatıyor!

Beni Anlayan ilk Kadın!

Aziz Nesin

İşte Aziz Nesin'in üç sayı sürecek ve okuyuculara: «Ah, bitmese!» dedirtecek çok, çok, çok güzel bir uzun hikâyesi...

Saz ve Piyaz

Siyasî hiciv hikâyesi:

Adnan Veli

Eski Aşıklar

En tatlı şiir

Necdet Rüştü

Zorramisin!

Bir aşk hikâyesi:

Şemsi Belli

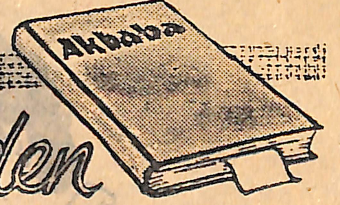
Telefonun Zilleri

Pitigrilli'den hikâye:

Adnan Tahir

Gelecek hafta Akbabasız kalmamak için, bayilerinize şimdiden sipariş ediniz!

Eski Defterlerden



GÜLMEYEN YÜZLER

Gülmüyoruz. İç dünyamızdan dış dünyamıza vuran ışık neden söndü? Zekâ ve sıhhatimizin üstünden bulutlar mı geçiyor yoksa? Ancak, hastalıkla onun kardeşi aptallık somurtur!

Fotoğrafçı camekânlarına bakıyorum: Resimlerin çoğu birer facia aktörü!

Çalgılı meyhanelerde saz ağlıyor.. Barda eğlenmeye gelenlerin yumrukları çenesinde... Parmağına yüz bin liralık bir güneş damlatan güzelin kaşları çatık... Çarşıda eli bal satan esnafın suratı sirke satıyor!

Amerika'da, tebessümün mektebi ve hastahanesi varmış: Birinde ders, birinde tedavi...

Gülmüyoruz...

Şu, yüzlerine bir cenaze evinin hüznü sinmiş kalabalık, Şehir Tiyatrosunun komedi kısmından çıkıyor!

Şu camekânlardaki boyun bağlarına, cellât ilmiği geçmiş kafanın gözlerile bakan adam, Millî piyangonun büyük ikramiyesini kazanan bahtiyardır!..

Şu beyaz yüzü hiddetle kararmış on sekiz yaz, hilkate dargın: Kendisini bu kadar güzel yarattığı için!

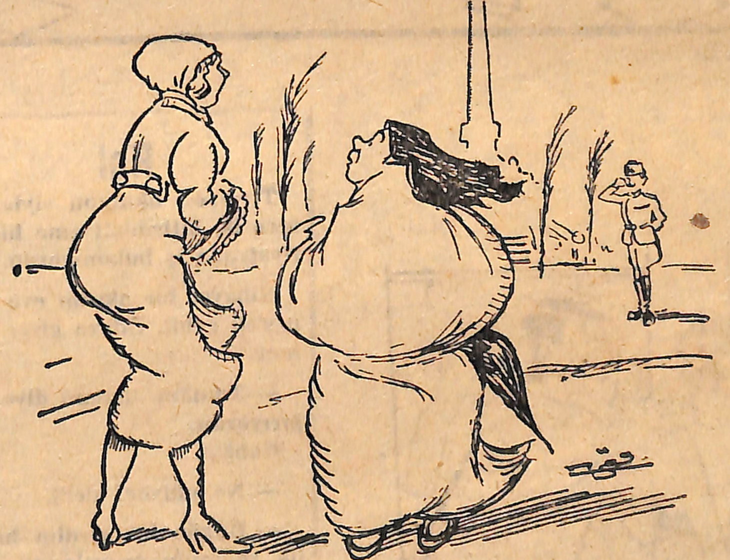
Boğaziçi vapuru bir kamara dolusu asık surat taşıyor...

Tramvaylar, tüneller, otomobiller, seyyar bir hastahanenin melânkolik koğuşları...

Kahve pencerelerinden, hevenk hevenk sararmış kış ayvası yüzler sarkmakta..

Amerika'dan yüzlerce mütehassısın geldiği bugünlerde, Sağlık Bakanlığı da bir tebessüm mütehassısı getirse nasıl olur?

Yusuf Ziya ORTAÇ



— Kuzum kızım, merak ettim, bu kimin taşı böyle?
— Hürriyet âbidesi:
— Yâ... Demek hürriyeti buraya gömmüşler! (Sene: 1922)

Gönlümle Kesem!

Benim gönlüm gayet cömert,
Fakat kesem başıma dert.

Gönlüm diyor: Bir keyif çat,
Şu kumralın kucağında!

Kesem diyor: Rahatça yat,
Kendi soğuk yatağında!

Gönlüm diyor: Tranvaya
Binme, otomobil varken.

Kesem diyor: Yürü yaya,
Yolun böyle düz yollarken!

Gönlüm diyor: Ne hoş hele,
Manzarası şu levreğin!

Kesem diyor: Koş acele,
Evde soğuyor yemeğin!

Gönlüm diyor: Şampanya iç,
Daha süreklidir keyfi!

Kesem diyor: Serhoşluk hiç
Sana yaramıyor, Seyfi!

Benim gönlüm gayet cömert:
Her türlü zevki tat, diyor.

Fakat kesem başıma dert:
Beni hesaba kat, diyor.

FİSKE

Keçe Terlik!

Şâirdi ve milyonerdi... «Şairler içinde milyoner var mı?» diyeceksiniz, biliyorum. Fakat bu adam, şâir olmadan önce milyonerdi... Doğuştan milyoner... Herkesin sırıl sıklam âşık olduğu yaşlara gelince de şâir olmuş ve ondan sonra da hep şâir milyoner olarak yaşamıştı.

Şâirâneliği yüzünden milyonların büyük bir kısmını yemiş bitirmiş, mütevazi bir apartman dairesine taşınmak zorunda kalmıştı en sonunda...

Tek tesellisi şiir yazmaktı her akşam. Fakat yeni taşındığı dairenin üstünde oturan kiracının çocukları o kadar gürültü yapıyorlardı ki onların ayak sesinden her seferinde ilham perisini kaçırıyor ve karalamağa başladığı şiir yarım kalıyordu.

Üst kat kiracısına bir gün apartman kapısında rastladı: çocukların ayak seslerinden ne kadar rahatsız olduğunu uzun uzun anlattı. Öteki dikkatle dinledikten sonra:

— Haklısınız ama, dedi, çaresi yok beyefendi!.. Yere halılar döşeyebilecek kudrette olsaydım çocukların hiçbirinin ayak sesini duymuyacaktınız!.. Ne çare ki bu kadarcık bir maddi imkâna sahip değilim!..

Gürültüden şaşkına dönmüş olan milyoner şair:

— Alın birkaç tane halı, dedi. Ücretini ben öderim!..

Üst kat kiracısı ertesi gün, altındaki dairenin zilini çaldı.

— Beyfendi, dedi, halılar, 5.000 lira ile ancak alınabilecek!

Şair, derhal çek defterini çıkardı ve beş bin liralık bir çek doldurduktan sonra komşusuna uzattı.

O akşamdan itibaren üst katın gürültüsü kesilmişti.

Bir hafta kadar sonra yine apartmanın kapısında üst kat komşusunun hanımına rastlayan şâir:

— Aman hamfendi, dedi. Ne iyi ettiniz de şu halıları aldınız!.. Şimdi o kadar rahatım ki!..

— Halı mı, ne halısı?

— Canım, kocanıza ödediğim 5.000 lira ile halı alıp odalara sermediniz mi?... Çocukların gürültüsünden rahatsız olmamam için...

Kadın biraz düşündü:

— Yaaaaa!.. dedi. Demek beş bin lira kopardı sizden!.. Çocukların ayağına o yumuşak keçe terlikleri niçin aldığını şimdi anlıyorum!...

Çetin ÇALIKUŞU



— Neden kolları yok?...
— Kocası kesmiş... Ceplerini karıştırdığı için!..



(Reklâmcılık: 4136—237)

DAMADİYE

Ben, damatlığa adaylığımı koymuştum, nişanlımın annesi de kayınvaldeliğe...

Ne tatlıdır o adaylık günleri!.. Elinizi sigara paketine uzatmadan her taraftan bir sürü insan size doğru koşuşmağa başlar:

— Burdan buyrun efendim!..

— İsterseniz Amerikan sigarası da var!

— Kızım kibriti getir!..

— Abla!.. Kül tablası ver enişteme!..

Müstakbel ve muhtemel baldızlar, kayınvalde, kayınpeder ve şürekâsı, çevrenizde dört döner. (Bu itibar ve iltifat yağmuru, tâ nikâh salonundan çıkacağınız saate kadar devam eder.)

İşte o tatlı adaylık günlerimin birinde onlara yemeğe dâvet edilmiştim.

Kayınvaldeliğe adaylığını koymuş bulunan nişanlımın annesi «Anasına bak, kızını al» atasözünü doğrulayarak beni etkilemek için şahane bir sofra donatmıştı. Yemeklerin hepsi biribirinden nefis, biribirinden lezzetliydi...

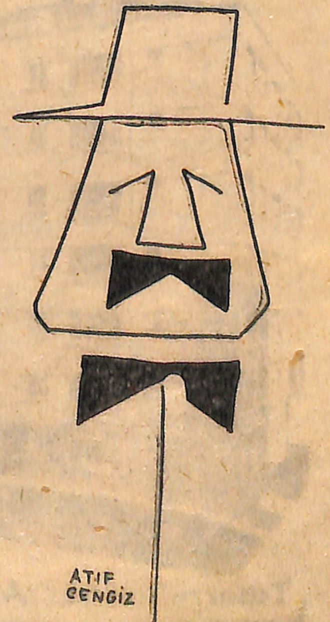
Sofradan kalkarken hayranlığımı belirtmekten kendimi alamadım:

— Teşekkür ederim!.. dedim. Gerçekten pek nefis yemekler yapmışsınız. Hayatımda bu kadar lezzetli yemek yememiştim!

Annesinden evvel on yaşındaki baldızım atıldı:

— Merak etme enişte!.. dedi. Biz de yememiştik!..

Ç. Ç.



Yazısız

Filiz

Orhan Kemâl



— 13 —

Araba durmuştu. Maşa indi çabucak, kapıyı açtı. Şaşıyor Maşa'ya. Ne oldu buna bugün? Günlerdenberi süre gelen iş hayatının ağır, uslu, biraz öfkeliye benzeyen patronu değil. Kibar, kibar, kibar! Filiz sanki Şişli, Maçka, Nişantaşı'nın vizonlu, astraganlı, pelüşlü hanfendisi de, patronu böylelerinden biriyle gibi.

Birden unuttu her şeyi. O her fırsatta bacaklarını seyretmeğe fırsat kollıyan ev sahibi gene kapıda. Her zamanki gibi, inceltilmiş kapkara bıyığı, yeni traşlı kart yüzü.

— Artin amca, patronum!

Sonra Maşa'ya döndü:

— Ev sahibimiz Artin usta!

El sıkışırlarken dikkat etti, Artin usta kocaman, koskocaman bir Van kedisi gibi. Bıyık altından gülüyor. Memnun. A a.. ne biçim bakış o? «... Ne o Artin usta? İnç haber? Bakıyorum kötüye çekiyorsun. Niçin? Mutlaka aramızda birşeyler mi olması lâzım? Hadi hadi sen de, aptal. Merdivenin en altında durup savrulan eteklerimin altındaki bacaklarıam baktığını, Filiz, Filiz be, yavrum Filiz dediklerini, beni öpmeğe kalktığını mayriğe söylersem görürsün!»

Birden üniversiteliler. İçlerinde sarı saçlı, mavi gözlü de. O da, ötekiler de tıpkı Artin usta gibi gülüyorlar. A, bunların hepsi de çıldırmış. Ayol patronu işte, gecikti diye arabayla getirdi. Kötüye yoracak ne var bunda?

Topunun inadına:

— Yukarı çıkalım efendim, bize. Buyurmaz mısınız?

Yanaklarına sımsıcak bir kan saldırıyor. Oradakiler tepesinde dönüyorlar, dönüyorlar, dönüyorlar... Ne yaptı, ah ne yaptı gene! Ya babası henüz gelmemişse? Ya kahveleri yoksa? Ya teyzesinin gelmiyeceği? Ya annesi «yoo gelmiyecekler ki!» derse.

— Bir acı kahvenizi içeyim, peki..

Taksiye:

— Bekle!

Ok yaydan çıkmış, olanlar olmuştur. Öne düşüyor Filiz. Minarelerdeki gibi, kıvrıla kıvrıla çıkan, yarı karanlık, daracık merdivenler. Kat kapılarında küçük ampuller de yanmasa göz gözü görmiyecek!

— Ne acaip merdivenler böyle Filiz?

— Çok.

— Kaça oturuyorsunuz burada?

— Konturatımız yüz elli ama biz iki yüz veriyoruz..

— Niçin?

— Öyle işte.

Katlardan en üstün altındakinin kapısı gürültüyle açılıyor. Bol ışıkla birlikte acı acı sovan kokusu, bir de ev sahibinin erkek yüzlü kızı dışarı fırlıyor, ardından bir de terlik. Bereket Filiz, ya da patronuna değil, kapının kenar tahtasına çarpıp yere düşüyor.

Ev sahibi Artin ustanın erkek yüzlü kızı Mari, kirpiksiz çipil gözlerini büyük büyük açarak duruyor. Bol ışık, sovan kokusuyla birlikte öfkeli bir ermenine, Mari duymuyor. Bakıyor, boyuna bakıyor Filize. «Kim? Neyin? Size niye geliyor? Elindeki pakette neler var? Seni iki yıldır tanırım, hiç böyle paketle gelmemiştin. Evet, çalışıyorsun, biliyorum ama, haftadan haftaya aldığın ellinin yarısını annenlere veriyorsun. Yarısıyla da... a, şekerim bilmiyor muyum? Taksitçiye gidecektiniz Nur'la. Nur bana herşeyi anlattı. Nur benden saklamaz ki. Hem canım ne var saklıyacak? Sen de söylemiştin. Çaça pabuçlar alacaktın, kloş etekliklik. Paketekileri adam mı aldı yoksa? Ah seni seniii. Adamı tavladın değil mi? Tabiî kızım bu yanaklar, bu dudaklar bende olsa ben de tavlardım!»

Evlerinin kapısına geldikleri sıra, yüreği pır pır pır. Ne diye çağırdı sanki adamı? Canım çağırdıysa hemen de gelmesi mi gerekirdi? Sonra, Artin usta, üniversiteliler filân nasıl tuhaf tuhaf gülerek bakıyorlardı! Mari bile. Anlasınlar adamın patronu olduğunu, aralarında gizli bir şeyler bulunmadığını. «... Pis Mari. Ben o Nur'a da gösteririm!» Ne diye onunla arkadaşlık ediyor sanki? Çarşıya, kasaba, ekmek almağa, annelerini tavladıkça sinemaya...

Kapıyı annesi açıyor. Görmüyor ilkin patronu:

— Nerde kaldın kız?

Filiz'in aklı gidiyor:

— Şişşşt!

Zaten kavramıştır hemencik. Yoksa açacaktı ağzını, yumacaktı gözünü.

— Buyrun efendim, buyursanıza!

Maşa'nın olanca kibarlığı üstünde:

— Rahatsız etmiş olmıyayım

Kadın otuz iki, otuz üçlerin gerçekten güzel kadın yüzüyle, ona çok yakışır biçimde gülümsiyerek lâf yetiştirirken, ortanca kızına da yere serili sofra bezini kaldırmasını işaret etmeğe çalışıyor:

— Aman efendim, ne münasebet? Buyurun! Fakat kusurumuza bakmayın. Bizim küçükler acıkmışlardı da...

Filiz paketle mutfağa geçiyor. Nur'la en küçük ardında.

Mutfakta gene gaz ocağı yılan hışıltısıyla yanıyor, gene üzerinde tenekeyle su. Nur nefes nefese:

— Kim bu kız?

— Bizim patron!

— Bu mu? Ayy, sahi tıpkı maşa!

En küçük, kirli saçlarıyla bacaklarına sarılıyor Filiz'in:

— O pakette ne var ablacığım?

Filiz duymuyor bile. Avucundaki bütün elliliği gösteriyor Nur'a, usullacık. Nur memnun:

— Nerden aldın?

— O verdi.

— Niçin?

— Hiiç, öyle.

— Haftalığına mı sayacak?

— Yok canım.

— Ya?

— Saymıyacak. Lâzım olur diye verdi. Haa, depoda adama yalan attım bu gece teyzemler gelecek diye. Annemi çağırsana bana!

Nur mutfak kapısına gittiği sırada, en küçük paketi yere indirmiş, kocaman bir muzu hevenginden koparmıştı bile. Nur'un biraz kalın ama sıcak sesi:

— Anne!

Filiz tırnaklarını yiyerek, sinirli sinirli dikiliyor. Annesi geliyor, anlatıyor. Kadın gülüyor elinde olmıyarak:

— Peki peki. Nur! Ev sahiplerine koş, bir pişirimlik kahve al gel. Yarın iade ederiz..

Nur koşuyor küçük bir kahve fincanıyla. Anne Filizi de misafirin yanına çağırıyor. En küçük memnun. Annesiyle ablası çıkarlarken, paketten bir elma alıverip eteğiyle çabucak siliyor, sonra da kuvvetli, küçük küçük, beyaz dişlerini geçiriveriyor. Ooooh, elma! Ne annesi, ne abları, ne de kapkara bıyığı, daracık, upuzun boyuyla maşayı hatırlatan misafir amca!

Baba geldiği sıra Maşa kalkmak üzereydi. Dışarda kocasının kalın öksürüğünü işiten anne iskemlesinden fırladı:

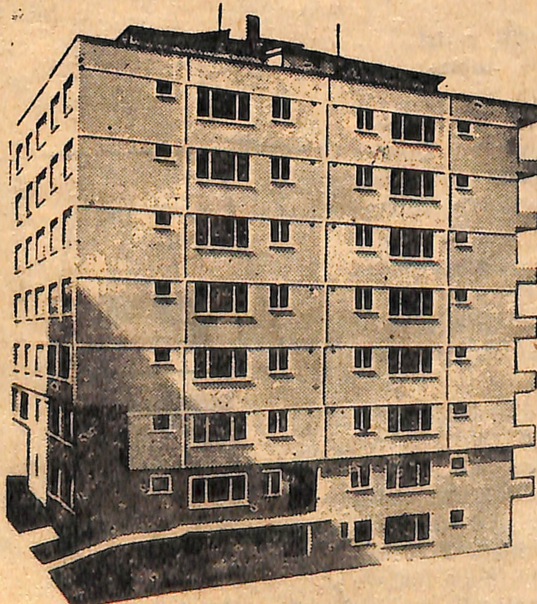
— Hah, geldi!

Her yanından tatsızlık, bezginlik yorgunluk akarak girdi içeri. Yabancıyı az sonra da büyük kızının patronu olduğunu öğrenince canlandı âdeta:

— Hoş geldiniz. Ne iyi ettiniz geldiğinize.. Ben de zaten sizi çok merak ediyordum!

(Devamı var)

Bu APARTMAN'ın Bir dairesi SİZİN olabilir.





AKBANK

İKRAMİYE APARTMANI

Nişantaşı – Topağacında

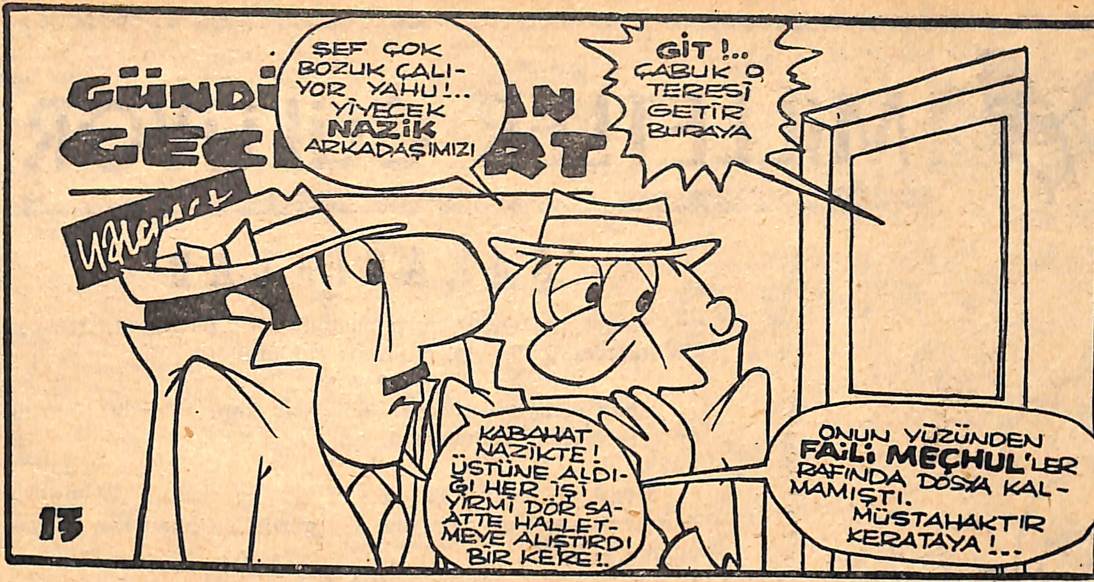
Kalorifer, sıcaksu tertibatlı

Asansörlü, Parkeli, Gömme banyolu,

Lüks olarak inşa edilmiştir.

Tasarruflarınızı AKBANK'ta toplayınız.

(AK—238)


ŞEF ÇOK BOZUK ÇALIYOR YAHU!.. YİYECEK NAZİK ARKADAŞIMIZI
GİT!.. ÇABUK O TERESİ GETİR BURAYA
KABAHAT NAZİKTE! ..ÜSTÜNE ALDIĞI HER İŞİ YİRMİ DÖRT SAATTE HALLETMEYE ALIŞTIRDI BİR KERE!.
ONUN YÜZÜNDEN FAİLİ MEÇHUL'LER RAFINDA DOSYA KALMAMIŞTI. MÜSTAHAKTIR KERATAYA!..
13

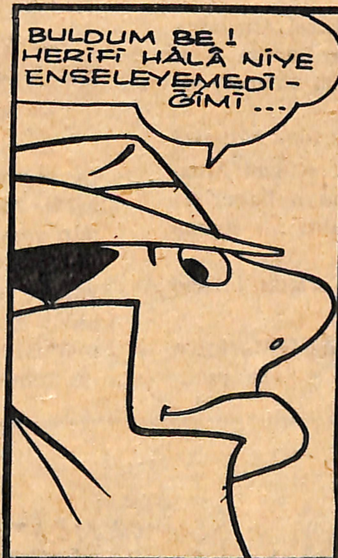

BİR DAHA DA BÖÖLE FALSO YAPARSAN, GÖZÜME GÖRÜNMEDEN BAS İSTİFANI!..


GİZLİ PENÇEYİ ÇABUK GİDİP GETİRMEM LÂZIM. ŞEFİN EMRİ BÖYLE!..
!

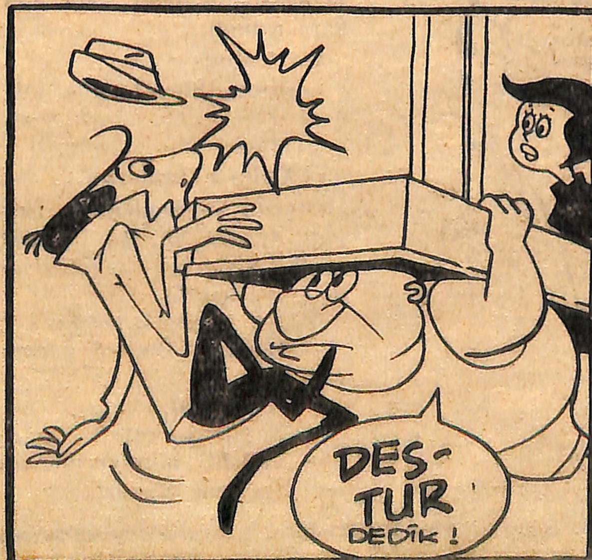

İYİ AMA, NEREDEN BULAYIM BEN BU HERİFİ YAHU!.


DÜN, TAM HERİFİN PEŞİNE DÜŞMÜŞKEN, AĞACA TAKILMAM, BERBAT ETTİ VAZİYETİ YANİ!..
ONDAN SONRA NE OLDU?..
KATİYYEN HATIRLIYAMIYORUM


BEN GECELERİ NE YAPIYORUM? UYUYORUM HERHALDE!.. HALBUKİ GİZLİ PENÇE GECELERİ ÇALIŞIYOR. BUNUN İÇİN DE KARŞILAŞAMIYORUZ İŞTE!..


BULDUM BE! HERİFİ HÂLÂ NİYE ENSELEYEMEDİĞİMİ...


BUNDAN SONRA GECELERİ DE ÇALIŞMALISIN OĞLUM NAZİK!.. GÜNDÜZLER PEK KISA ZİRA.
SOYULAN MİLYONERİN EVİ BURASI


DESTUR DEDİK!

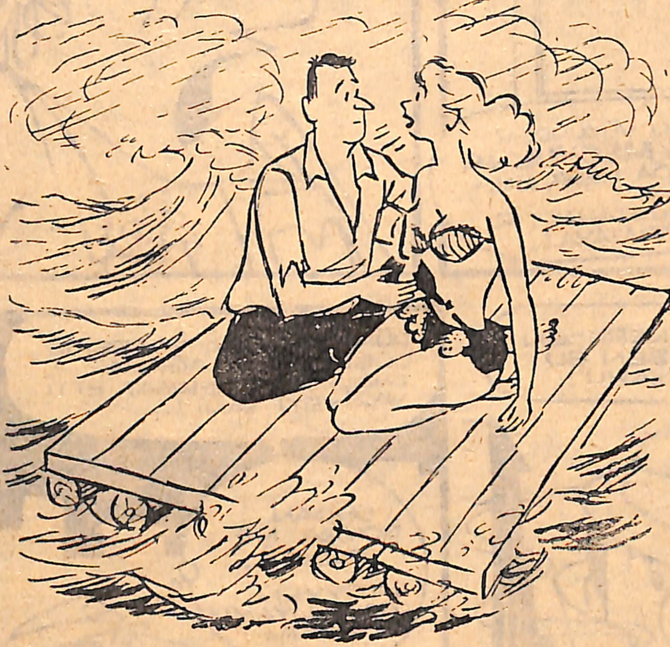

AAA!.. NAZİK HAFİYE. NE İYİ ETTİNİZ DE, GELDİNİZ!.. BİZ DE TAM TAŞINIYORDUK


AH, NE KADAR MUTLUYUM BİLSENİZ!.. GELİN BAKIN, KİMLER VAR İÇERİDE!
DEVAMI VAR



MiLLETLER GüLüYOR

ŞAKACIKLAR



— Doğru söyle, altına kimseyi sakladın mı?..

Sadist bir çocuktu; babasının bira partisinde tuvaletin kapısını kilitleyip, anahtarı saklamıştı.

* * *

Anne yamyam oğluna: Sana kaç kere söyledim, ağzında biri varken konuşma diye...

* * *

Kızcağız o kadar şaşı idi ki ağladığı zaman sol gözünden akan yaş sağ yanağına, sağ gözünden akan ise sol yanağına giderdi.

* * *

Dilsiz çocuk o gün o kadar fena lâflar söylemişti ki annesi ellerini yıkamak zorunda kaldı.

* * *

Eğer Edison olmasaydı televizyonu mum ışığında seyretmek zorunda kalacaktık.

* * *

Meşhur İspanyolca «Sinyorita» ve «Sinyora» kelimeleri arasındaki farkı biliyor musunuz? Ben söyliyeyim «Sinyor!»

* * *

Teksasta çok ucuza «Kaktüs sandviçi» satın alabilir ve hem yer hem de bitirdikten sonra dişinizi karıştırabilirsiniz...

* * *

O kadar büyük bir balık yakalamıştı ki fotoğrafı bile üç kilo geliyordu.

GÜZEL AMAZON

JOHNY O'Mecton Amerika'nın tanınmış romancılarından biri olmak için çok çalışmış, ama şansı yardım etmemişti.

Son ümidini bağladığı macera romanı «Güzel Amazon» basılalı bir ay olmuştu ki arkadaşı Cecil Mac Farton O'na 5. caddede rastladı. Avurdu avurduna çökmüş, sırtında eski bir ceket, perişan halde idi.

— Neyin var? dedi Farlone işlerin çok mu fena gidiyor?

— Şu insanlar ne aptal, dedi O'Mecton «Güzel Amazon» romanının bir edebî şaheser olduğundan haberleri yok... Kitapçı ancak iki, üç tane satmış. Tabiî bir kuruş bile alamadım.

Lâfın nereye gideceğini kestiren Mac Farlene birkaç teselli lâfı mırıldandıktan sonra uzaklaştı.

İki ay sonra Broadway'ın lüks lokantasında O'Mecton'u görünce pek şaşırdı. Eski sefalet günlerini çoktan unutmuş yemeğinin üstüne bir havana pürosu tüttürüyordu.

— Merhaba azizim, dedi Farlene, işler yolunda galiba?.. Yeni bir roman mı yazdın?

— Yoo!... «Güzel Amazon» sayesinde zengin oldum. Bak kapıda duran siyah Cadillac benim!.

— Nasıl oldu bu iş? Hiç satılmıyor diye üzülüyordun?

— O zamanlar hakikaten çok fena durumdaydım. Sonra, aklıma bana birkaç dolara mal olan dahiyane bir fikir geldi. Amerika'nın dört büyük tirajlı gazetesine şöyle bir ilân verdim: «Florida'da villâsı, Newyork'ta on odalı apartman dairesi, hususi yatı, uçağı, beş otomobili olan bir milyarder, «Güzel Amazon» romanı kahramanına fiziksel ve ahlâk bakımından benzeyen bir genç kızla evlenmek istemektedir.» Gerisini anlatmaya hacet yok. Bugün matbaacı ile konuştum kitabın onbeşinci baskısını hazırlıyorlarmış!!

Masal

Adam eve sabaha karşı geldi, sessizce yatağa gireceği sırada karısı uyandı:

— Neden geç kaldın? İzah eder misin?

Diye çıkıştı. Adam alttan aldı:

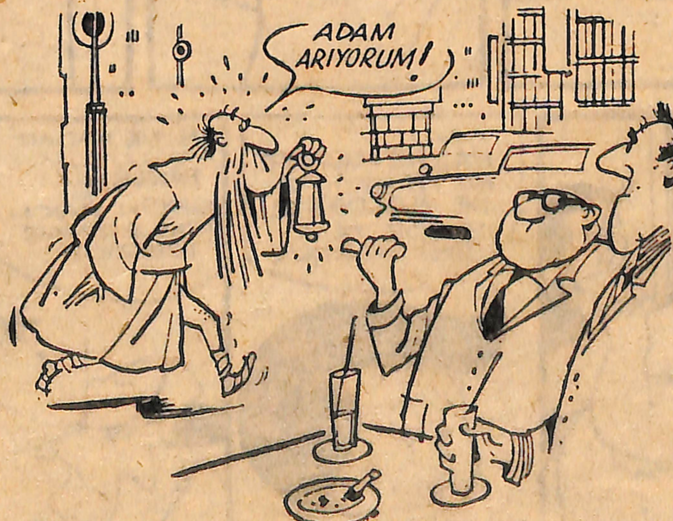
— Bak sevgilim! Akşam geç vakte kadar müdürle beraber çalıştık, sonra da yemeğe gittik. Tam kalkacağımız sırada geveze bir arkadaşa rastlamıyalım mı!...

— Bu masala inandığımı mı zannettin?..

— İnanmıyor musun yani?

— Hayır!

— Öyleyse dedi adam, sana başka bir masal anlatayım!...



— Kim bu?
— Galiba bir politikacı!

Ziyaret

Mösyö Dupont yaşlanmıştı ama utangaçlıktan bir türlü kurtulamamıştı. Bir gün kapı çalındı.

Bir kadın:

— Mme Dupont evde mi? dedi.

— Hayır!

— Öyleyse beklerim!...

Oturdu ve beklemeğe başladı. Aradan bir, iki, üç saat geçti, ziyaretçi sabırsızlandı ayağa kalktı.

Mösyö Dupont'a sordu:

— Madam Dupont nereye gitti?

— Mezarlığa!...

— Ne zaman gelir?

— Vallahi bilmiyorum, gideli beş sene oluyor!...

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT SEREN

























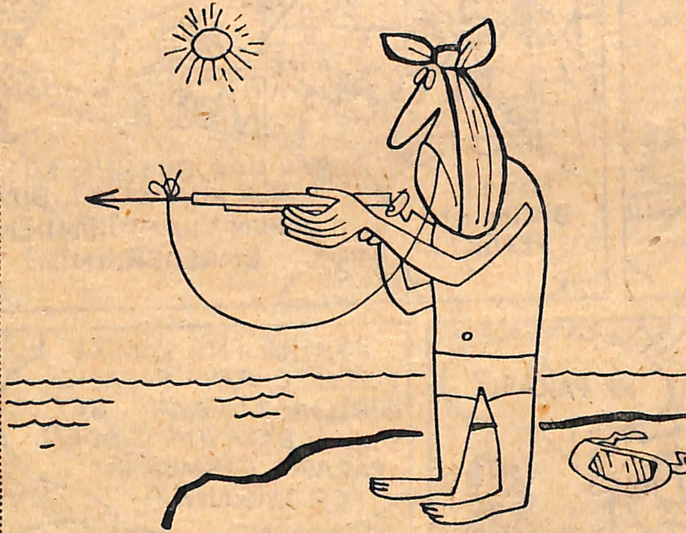
Dünya Karikatürleri



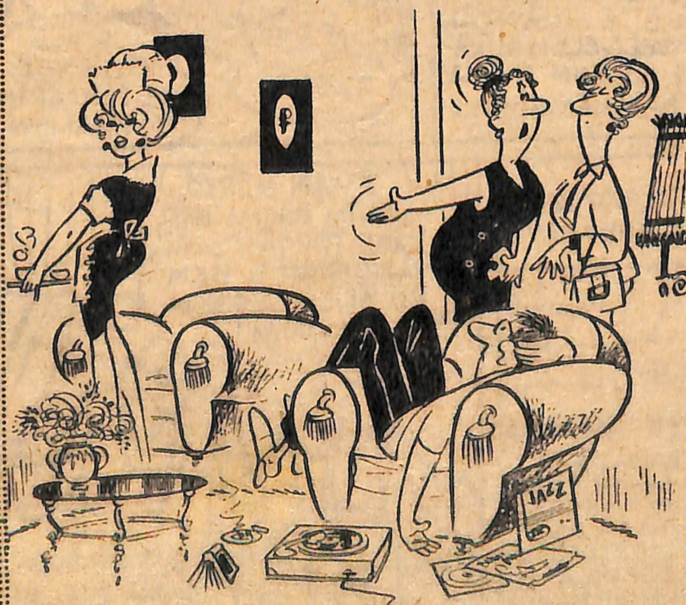
—ÜÇ DEFA TELEFON NUMARANIZI SAYINIZ!



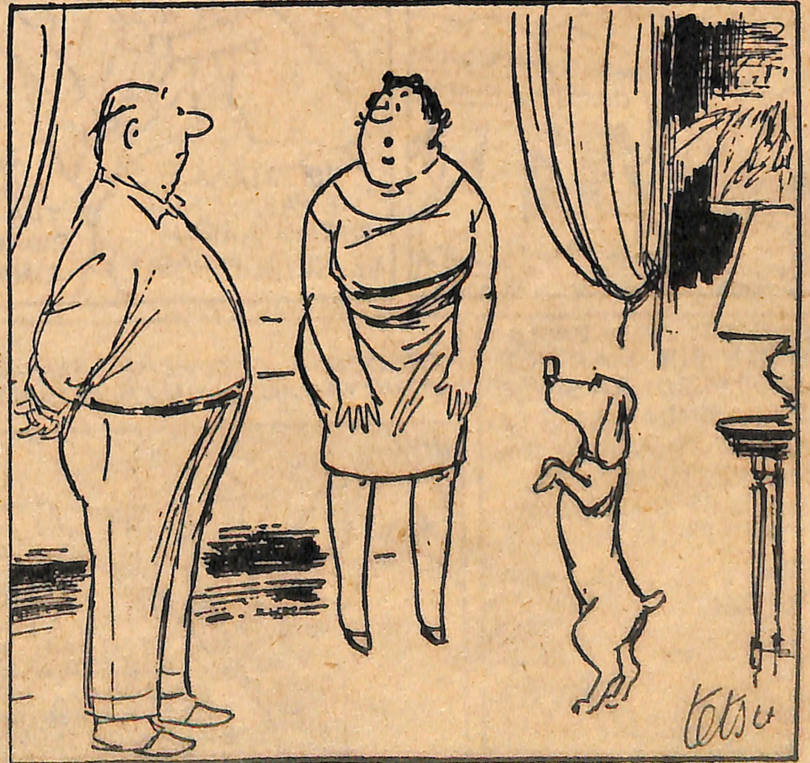
—AH ŞU ÇEKİRGELER... BİR TÜRLÜ YAKALIYAMIYORUM!



YAZISIZ



—NE YAPACAĞIMI ŞAŞIRDIM: HİZMETÇİ BİLE İLGİLENDİRMİYOR!



—NE O, BEĞENMEDİN Mİ ?.. SEN YAPSANA ÖYLE BAKAYIM!

3LÜ TAKIMLar!

DAİMA MODA...

Kazova

3 lü Takımları modası geçmeyen çok pratik, zarif ve uzun ömürlüdür

3 LÜ TAKIMLAR EGE BÖLGESİNDE Büyük rağbet görmekte daima aranmaktadır

NOT: KAZOVA 3 lü takımlarının taklitleri çıkmıştır. KAZOVA markasına dikkat ediniz.

3 LÜ TAKIMLARIN ÜSTÜN KALİTESİ hanımlara —SEN DE GÖRÜNCE MUTLAKA 2 veya 3 TAKIM ALMAK İSTİYECEKSİN... dedirtiyor

Kazova

Giyimde zerafet yaratır

Mamullerimizi Kazova Mağaza[illegible] ve Büyük Tuhafiyecilerden Arayınız

İlancılık - 4585 239



TÜRKİYE KREDİ BANKASI

Sermayesi 20.000.000 T.L. Merkezi : İstanbul

Şubeleri

İstanbul	İzmir	Edirne
Beyoğlu	Tepecik İZMİR	Samsun
Galata	Ankara	Konya
Kadıköy	Yenişehir ANKARA	İskenderun
Osmanbey	Anafartalar	Mersin
Hasköy	Adana	Bursa
Beyazıt	Çapa	Bakırköy

HERNEVİ BANKACILIK MUAMETÂTI

BÜTÜN YABANCI MEMLEKETLERDE MUHABİRLER

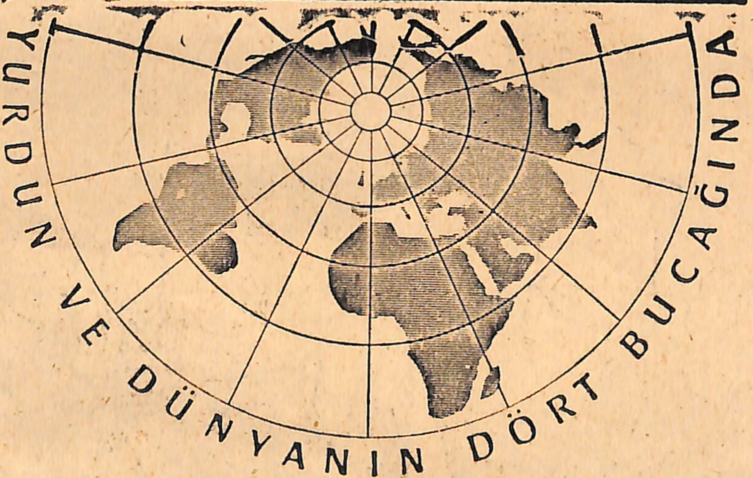
Telgraf adresleri:

Umum Müdürlük: Bankorkgen - İstanbul

Şubeler: Bankor

Ak 241

REKLÂMLARINIZ İÇİN



BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Avusturya	İtalya
Adana	Avustralya	Japonya
Bursa	Belçika	Lübnan
Diyarbakır	Bulgaristan	Macaristan
Erzurum	Çekoslovakya	Norveç
Eskişehir	Danimarka	Pakistan
Konya	Fransa	Polonya
Zonguldak	Hollanda	Portekiz
	İngiltere	Romanya
	İspanya	Yugoslavya
	İsrail	Yunanistan

Basın - 15158 - 240

Bir varmış, Bir yokmuş!

PORTRELER

Yusuf Ziya Ortaç

Türk edebiyatının en ünlü yazarlarını: Abdülhak Hâmit'leri, Tevfik Fikret'leri, Halit Ziya'ları, Yahya Kemal'leri, Ahmet Haşim'leri, Peyami Safa'ya kadar daha nice şair ve edipleri, hem sanat değerleri, hem özel hayatları ile Yusuf Ziya Ortaç'ın kaleminden dinleyiniz.

Yeni ilâvelerle 2 inci baskısı yapılıyor.

* **En iyi kâğıt, en yeni harf, en temiz baskı, karton kapak, beş renkli kuşe kuvertür, iplik dikiş. Fiatı 750 kuruş.**

* **Umum satış merkezi: AKBABA, Divanyolu Klodfarer caddesi, No: 8 - 10, İSTANBUL.**

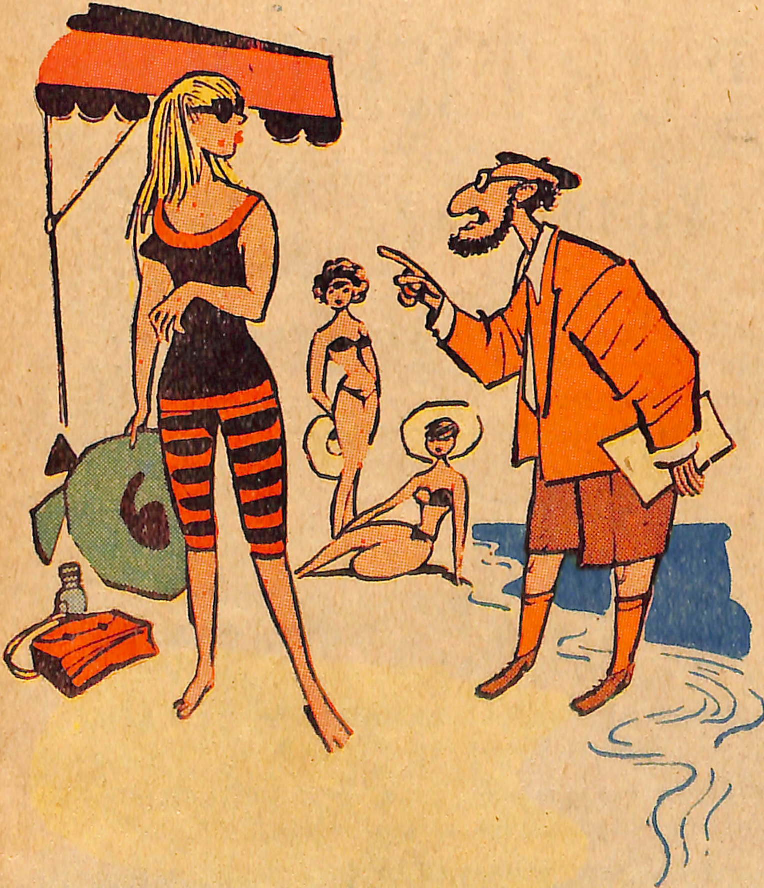
* **Sipariş bedellerinin banka veya posta havalesi olarak gönderilmesi rica olunur.**

Pul karşılığı ve ödemeli irsalât yapılmaz. Siparişler taahhütlü olarak gönderilir.

Ak 242



—AKLI BAŞINA GELSİN DİYE KIZI ALT KAMARAYA KAPATTIM PLÂJDA ÖNÜNE GELENLE ÖPÜŞÜYORDU!



—AYIP AYIP BÖYLE HER TARAFINIZI KAPATIP İNSANIN ZORLA HAYALİNİ TAHRİK EDİYORSUNUZ!



—KOCAM SON DERECE NÂZİKTİR: BANA GÖNDERİLEN MEKTUPLARI HİÇ OKUMAZ, SADECE PULLARINI BİRİKTİRİR!